

Spijker kwartier

wijkkrant

Coronaitgave

² **#supportyourlocals**

26

De affaire Bosio

En voordat we het wisten zaten we alweer dik in het voorjaar van 2020. De afgelopen drie maanden, waarin we met de gehele redactie hard gewerkt hebben aan een nieuwe editie van de wijkkrant, vlogen voorbij. Maar niet helemaal op de manier die we ooit hadden kunnen voorzien. Konden we met z'n allen maar weer terug naar de tijd dat we corona associeerden met een biertje, of met aardbeien (jazeker, er bestaat zo iets als een Korona aardbei! En die schijnen nog best goed te smaken ook). Maar helaas. Quarantaines, IC-opnames, eenzame ouderen, kinderen die niet meer naar school mochten en ouders die plotsklaps leraar werden. Gesloten winkels, gedwongen gesloten horeca. Ik vertel u niets nieuws meer. Al die ontwikkelingen en maatregelen volgden elkaar razendsnel op. En het betekende dat iedereen in onze samenleving de afgelopen weken bijna dagelijks werd ingehaald door de realiteit. Zo ook de redactie van deze wijkkrant. Want alle plannen voor artikelen werden oud nieuws, of waren vanwege het gebod tot thuisblijven schier onmogelijk. Dus moesten wij passen en meten, creatief denken, aanpassen en opnieuw beginnen. Het resultaat ligt voor u. En wat voor resultaat! Eentje waar we met z'n allen best een beetje trots op zijn. Een extra dik nummer voor extra veel leesplezier. Met heel veel informatie over hoe verschillende bewoners en ondernemers deze bijzondere tijden in het Spijkerkwartier ervaren. Hoe u uw wijkgenoten een handje kan helpen. Prachtige foto's die weergeven hoe verstild de wijk er bijlag. En achtergrondartikelen om even helemaal in te verdwijnen. Blijf gezond, en veel leesplezier gewenst,

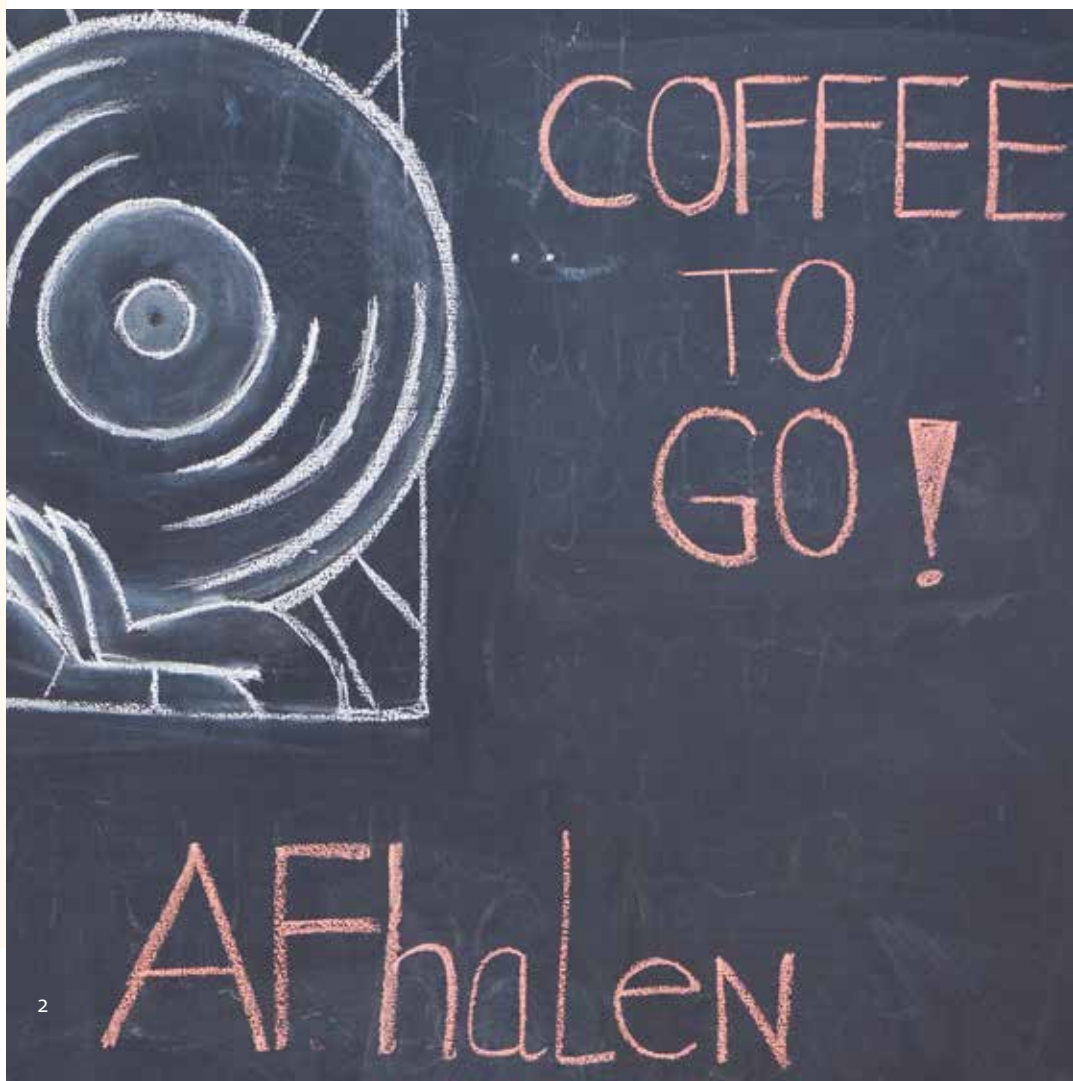
Maaïke Raduzzi

Foto: Rien Meijer

#suppor

Sommige horecaondernemers zagen de bui al hangen. Maar toch kwamen de maatregelen op zondag 15 maart voor velen als een donderslag bij heldere hemel. Vanwege de situatie omtrent corona moesten restaurants, bars, koffietentjes en snackbars onmiddellijk hun deuren sluiten. Het normaliter zo levendige Spijkerkwartier zag er die zondagavond opeens heel anders uit. Maar er werd niet lang getreurd. Al snel werd duidelijk dat er mogelijkheden waren voor afhalen en bestellen. Dus stak de horeca de handen uit de mouwen, werden interieurs omgebouwd zodat de 1,5 meter-regels konden worden nageleefd en werden speciale afhaal- en bestelmenu's samengesteld. Het Spijkerkwartier bruist weer, op een nieuwe manier, zelfs in deze onzekere tijden! Hieronder treft u een kleine greep uit verhalen van verschillende horecaondernemers. Natuurlijk konden we ze niet allemaal aan het woord laten, al hadden we dat graag gewild. Bijna alle eetgelegenheden waren én zijn actief in deze coronacrisis. Blijf hen steunen door eens een maaltijd te bestellen, af te halen of een reservering te maken. Kijk op social media, websites of pleeg een belletje, en help de horeca de coronacrisis door!

Tekst: Maaïke Raduzzi

Koffie en lekkers bij Hotel Bar Karel

Tijdens het schoonmaken en opruimen kwam het bericht, vlak nadat Karlijn, Leonie en twee collega's de bar op het gebruikelijke tijdstip van 17.00 uur hadden afgesloten. Alle horeca moest zijn deuren voorlopig sluiten. 'Nou jongens, we kunnen alles wel uit de koeling gaan halen!'

Eigenaresse Karlijn van Hotel Bar Karel merkte de week ervoor al wel dat het in de lucht hing. 'Er druppelden steeds meer annuleringen binnen voor het hotel. Een hele grote verrassing waren de coronamaatregelen dan ook niet. We besloten een weekje dicht te gaan, even rust nemen en goed te overdenken hoe we dit moesten aanpakken. Daarna mailden we onze vaste gasten dat het hotel nog wel gewoon open was'. Met een prachtige binnentuin waar de kamers van Hotel Karel aan grenzen, is de anderhalve meter-regel prima uit te voeren.

De verplichte sluiting van de bar werd aangegrepen om eens flink te klussen. 'Maar ik merkte dat ik de gasten begon te missen, en het werken in de bar! Poetsen en klussen is toch echt niet hetzelfde als achter het koffieapparaat staan'. Daarom besloot Karlijn om de deuren van de bar op zaterdagdag toch weer te openen voor coffee to go en heerlijke zelfgemaakte baksels zoals foccaccia, cinnamon rolls en shortbread. Daarnaast is er de samenwerking met wijkgenoot Estee van Eetwinkel Stroom. Samen stelden ze Paasboxen samen, en recentelijk nog Moederdagdozen. Want ten tijde van corona 'is gedeelde smart halve smart, toch?'.

Op social media zie je elke week wat er voor lekkers klaar ligt voor bij de latte of cappuccino. Karlijn heeft niet echt een favoriet, maar 'ik heb de afgelopen weken zoveel kaneelbroodjes gebakken, die kan ik persoonlijk écht niet meer zien. Dan kies ik voor de red fruit rolls; brioches met crème fraiche en rood fruit. Lekker luchtig!'

Tekst: Maaïke Raduzzi

Foto: Rien Meijer

Bar Hotel Karel

Hertogstraat 40

geopend voor to-go op
zaterdag, 10.00-14.00 uur.

Via de site van Bar Hotel
Karel zijn bestellingen ook
mogelijk; zie

www.barhotelkarel.com

en klik op 'Order Karel to-go'
voor het bestelformulier

Zaterdagavond, net voor de corona-lock down, bij een statig pand aan de Boulevard Heuvelink: 'Wat gaaf dat jullie er zijn!' Alexandra begroet het stel met een stralende lach. Ze gaat voor naar de eetkamer, waar de tafel is gedekt met linnen, kristal en porselein. Het tweetal stelt zich voor aan de andere gasten. Alexandra reikt hen een glas vol ijs aan. 'Caipirinha, een heerlijke Braziliaanse cocktail met cachaça en limoen.'

Braziliaans met een twist

Private Chef Alexandra

Alexandra da Silva Cremers is de liefdesbaby van een Brabantse missiepater die eind jaren zestig uit de schoot van de Heilige Moederkerk viel, zo in die van haar Braziliaanse moeder. Sinds haar achttiende woont ze hier. Twee jaar geleden vond ze haar passie. Een feestelijk diner bereiden bij mensen thuis als private chef. 'Ik kom uit een familie waar het leven zich afspeelt in de keuken. Elke gelegenheid is er een om samen te eten.' Haar broer werkte jarenlang als chef in Amsterdam. Inmiddels

is hij terug in Brazilië. 'Ik heb veel van hem geleerd.'

Aan de Boulevard serveert ze vanavond eendenham – zelf gedroogd – met gele biet en zelfgemaakte zoetzure uitjes. Op een Braziliaans kaasbroodje van tapiocameel. Steeds meer liefhebbers weten haar te vinden en bestellen de broodjes om zelf thuis af te bakken. De gasten proeven en genieten. 'Ik heb wel tien verschillende soorten kaasbroodjes ontwikkeld: zacht van smaak voor bij het ontbijt of lekker pittig voor bij de borrel.'

Voorheen werkte ze als teamleider bij de klantenservice van het CBR – van de rijbewijzen. In 2018 begon ze haar bedrijf: Tapioca's – Casa d'Alexandra. In maart van dit jaar gaf ze vol gas. 'Ik had vier van deze etentjes gepland. Een goede vriend stelt zijn huis ter beschikking. En toen kwam corona.'

Coronaproof

Noodgedwongen moest ze alles afblazen. Haar inkomsten vielen weg. 'Ik werkte zes weken in een distributiecentrum om de huur te kunnen betalen.'

In april begon ze met afhaalmaaltijden. 'Ik kan er maximaal dertig maken. Die waren binnen een dag vergeven.' Sindsdien doet ze het ieder weekeinde. 'Mensen krijgen een tijdslot om bij me thuis af te halen.'

Blij

Ze is dolgelukkig dat ze zo geld verdient, al is het nog geen vetpot. 'Koken maakt me gelukkig. Eerlijke en heerlijke maaltijden maken. Braziliaans geïnspireerd met een twist. Ik wil een fijne sfeer creëren, warm, Braziliaans. Hopelijk kan ik binnenkort weer als private chef werken.'

De sfeer onder de kroonluchter in de hoge eetkamer is ook na twaalfen nog geanimeerd. Mensen die elkaar aan het begin van de avond niet kenden, nemen als vrienden afscheid. 'Het was zo lekker!' Alexandra glundert.

Informatie via 06 42117870 of op Facebook: Tapioca's/Casa d'Alexandra

Tekst: Berry Kessels

Foto's: Casa d'Alexandra

Taarten, brownies en home made maaltijden van **Bij Ann**

Het was sowieso al een rare zondag, die vijftiende maart, vertelt Anne-Will van Bij Ann. 'Het was druk. Veel drukker dan normaal. De bar van Indoor Action was blijkbaar dicht; onze hele zaak zat vol met sporters die koffie wilden. Er kwamen veel bestellingen binnen voor taarten, en we hoorden een gast zeggen dat dit waarschijnlijk voorlopig de laatste keer was dat ze zo koffie konden drinken. Er hing een rare sfeer. En toen gebeurde het: er kwam een vaste gast binnen die ontreddert riep: "Wat erg hé, jullie moeten dicht!" Nou, dat was het dan.'

Maar een verrassing was de sluiting niet voor Ann en Mehmet, die sinds 1 maart 2019 in de Hommelstraat hun koffiebar c.q. wijkhuiskamer runnen. 'We waren er op zaterdag al uitgebreid voor gaan zitten en hebben toen al een plan B opgeschreven. Vandaar dat we, na de gedwongen sluiting, eigenlijk meteen weer opengingen voor afhalen en bestellingen'.

Er is keus te over bij Bij Ann. Koffie to-go, taarten en brownies. Taarten bestellen voor een speciale gelegenheid kan ook, net als het bestellen van brownie-proeverijtjes in een mooi doosje dat met de post verstuurd kan worden. En: 'We zijn ook begonnen met het aanbieden van versgekookte maaltijden. Elke week plaatsen we op social media de maaltijden van de komende week, en die zijn tot een dag van tevoren te bestellen via de mail. Dat loopt gelukkig heel goed!'

Ann en Mehmet zien het positief: 'Dingen gebeuren met een reden. Wij begonnen deze koffiebar ooit met het idee een plek te creëren waar je rustig kan zitten, men je naam kent en weet wat je graag drinkt. Daar hoort ook een warme maaltijd bij, maar dat was voor corona nog niet gelukt. En zie: nu lukt het wel! We denken graag in mogelijkheden, en die maaltijden: die houden we erin.'

Tekst: Maaïke Raduzzi

Foto's: Anne-Will Vierhuizen en Mehmet Sultanoglu

Bij Ann

Hommelstraat 39

bestellen via:

info@bijannarnhem.nl

Tijdelijk geopend van

donderdag t/m zondag,

11.00-13.00, en 15.00-17.00

De Blauwe Hoek

Eigenaar dhr. Battal van De Blauwe Eethoek kreeg op 15 maart van zijn echtgenote een appje. Zij had de persconferentie zojuist gezien en liet hem weten dat de deuren van het restaurant eigenlijk meteen dicht moesten. De paar gasten die al binnen zaten mochten van de boa's nog wel hun maaltijd afronden. Maar toen moest de deur toch echt dicht.

'Er gaat van alles door je hoofd als zoiets gebeurt. Maar meteen wist ik: dit gaat lang duren. Over drie weken zijn wij echt nog niet open. Dus we hebben op maandag nagedacht over een plan van aanpak, en op dinsdag gingen we weer open, maar nu voor bestellen en afhalen.' Dhr. Battal is de derde eigenaar van Turks restaurant De Blauwe Hoek, dat in 1974 opende onder de naam De Bosporus. In het restaurant zijn de beste gerechten van de Turkse keuken te proeven. 'Ook voor afhalen hebben we nog steeds dezelfde kaart als vóór de hele coronatoestand. Er staan veel vegetarische gerechten op, zoals de Imam Bayildi, een een geweldig goed klassiek Turks gerecht van gemarineerde aubergine. Maar natuurlijk ook bekende en fantastische gerechten zoals ons lamsvlees, het beste lamsvlees van heel Arnhem, of de goed gekruide Adana Kebab. Eigenlijk is alles even heerlijk!' En dat alles even heerlijk is, bewijzen de vele bestellingen. Dhr. Battal: 'Deze moeilijke periode heeft gelukkig ook positieve kanten. We merken dat we nu veel nieuwe klanten krijgen van buiten de wijk en zelfs van buiten Arnhem. Laatst zelfs van een adres meerdere bestellingen in een week! Mensen die komen afhalen, vertellen dat ze voor het eerst het Spijkerkwartier leren kennen.' De Blauwe hoek bezorgt in Arnhem, Velp, Oosterbeek en zelfs in Elst. Ze zijn van dinsdag tot en met zondag geopend van 17.00-22.00.

De Blauwe Hoek, Spijkerlaan 1, www.deblauwehoek.nl,
(026) 4456526

Tekst: Maaïke Raduzzi / Foto: Rien Meijer

Sound en Soul Foodbar

Op 9 maart jl. opende Sound en Soul Foodbar op de Kastanjelaan 1, in het hart van het Spijkerkwartier. Eigenaar en chef Tjerk Huisman was klaar voor het seizoen en had grootse plannen voor de lunch- en dinerkaart en een prachtig nieuw terras. Op zondag 15 maart, zes dagen na de opening, stond de politie opeens middenin de zaak. Het eetcafé moest dicht vanwege de zojuist afgekondigde coronamaatregelen. En dat terwijl de hele zaak bomvol zat met gasten.

Tjerk laat zich er niet door uit het lood slaan. Na de gedwongen sluiting nam hij een week de tijd om met zijn personeel na te denken over hoe nu verder te gaan. 'We hebben de beste gerechten van onze dinerkaart gekozen en op een speciaal bestel- en afhaalmenu gezet. Je kunt ons bellen, of via onze eigen site bestellen en dan komen afhalen of laten bezorgen. En dat gaat gelukkig heel erg goed. De reacties zijn louter superpositief en we zien het aantal bestellingen elke week stijgen met zo'n 10%.' Tjerk heeft zo'n beetje de hele wereld overgereisd en liet zich voor het nieuwe Sound en Soul-menu inspireren door verschillende wereldkeukens. Zijn missie is het bereiden van héél goed eten voor een caféprijs. Hij kan dan ook geen favoriet gerecht opnoemen van de kaart. 'Alles! Alles is gewoon even speciaal. Van de lekkerste wereldcuisines heb ik de lekkerste smaken gepakt. Dus ik kan écht niet kiezen!' Sound en Soul is van woensdag t/m zondag geopend van 17.00 – 20.30 uur, maar zoals Tjerk nog wel even wil benadrukken: 'Ik ben vaak vanaf 15.00 uur al in het café om alles voor te bereiden. Dan staat de deur dus open en is men van harte welkom voor coffee to go.' Volgens de aanplakbiljetten op de ramen misschien wel de lekkerste koffie van heel Arnhem.

Sound en Soul, Kastanjelaan 1, soundensoul.onlinemaaltijd.nl,
(026) 3034206

Tekst: Maaïke Raduzzi / Foto: FB-pagina S&S

Natural Fit

van Ivo Wildeboer

Het Spijkerkwartier is een gevarieerde, groene wijk met inwoners van elk allooi en verschillende interesses. Daar passen verschillende sportieve uitdagingen bij. De komende tijd gaan we dan ook op zoek naar het aanbod van sport in de wijk! Deze keer: Natural Fit van Ivo Wildeboer.

Het is best een aparte gewaarwording: de deur van de voormalige Nieuw-Apostolische kerk op de hoek van de Johan de Wittlaan staat wagenwijd open en er dreunt snoeiharde R&B-muziek naar buiten. Eenmaal binnen is nog zo'n wonderlijke combinatie zichtbaar: een metershoog kruis op de muur met ernaast allerlei fitness-parafernalia: rekstokken, een boksak, gewichten, noem maar op. Dit is het nieuwe domein van Ivo Wildeboer, eigenaar van sportschool Natural Fit.

Natuurlijk fit

De combinatie van zingeving, spiritualiteit en sport past eigenlijk wel heel goed bij Ivo en zijn pasgeopende club. Ivo, grote bos springerige krullen, hip bomberjack en een zeer aanstekelijke lach, werkt al jarenlang in de wereld van sportclubs en training. Ja, het draait bij Natural Fit om fysieke inspanning en krachttraining. Maar zoals Ivo op deze middag dat ik hem tref steeds weer benadrukt: het gaat bij hem

om lichaam én geest. Het liefst ziet hij dat zijn leden mentaal fitter worden. Ivo houdt niet van onzinnige trainingsschema's en ingewikkelde fitnessmachines. Die zijn in deze oude kerk dan ook niet te vinden. Ivo is al van jongs af aan al met sport bezig. Vandaag staat hij in een bijna lege ruimte; de dreiging van het corona-virus maakt dat zijn groepslessen komen te vervallen. Maar zolang er rekening wordt gehouden met de gewenste afstand en er geen klachten zijn, gaan zijn privélessen wel door. Via de sportschool Underground Gym in Arnhem Zuid, waar hij jarenlang (groeps) les gaf, maakte Ivo de overstap naar het Sportlokaal aan de Velperweg. Sinds twee maanden heeft hij zijn eigen gym.

Een sportschool voor iedereen

Iedereen is welkom bij Natural Fit. Ivo vertelt: 'Ik heb momenteel leden van ongeveer twintig tot zesenvijftig jaar oud. Ik geef groepstrainingen, privé coaching en ook personal training voor kleine groepjes

van maximaal vier personen. Mijn methode is er een van de no nonsense aanpak. Tijdens de lessen doen we allemaal verschillende oefeningen. Vergis je niet, het is heel hard werken. Heavy duty krachttrainingen vormen de basis, ieder natuurlijk naar zijn eigen kunnen. Daarnaast wisselen we de oefeningen af met bewustwordingstraining. Kleine oefeningen om te beseffen hoeveel spieren er eigenlijk wel niet in ons lichaam zitten'. Ivo doet het meteen voor: tappen met zijn grote teen, tikken met zijn wijsvinger op de oude bar. Maar ook een oefening met het bewegen van je oogbol.

'Gekke bekken trekken helpt ook echt enorm!'

'En we doen naast de krachttrainingen nog van alles!' vertelt hij enthousiast verder.

'Ik luister goed naar mijn leden. Als we zin hebben, gaan we na de zware oefeningen iets heel anders doen, zoals badmintonnen. Laatst hebben we geskateboard. En vorige week gingen we limbo-dansen, gewoon om te kijken hoever we konden gaan. Het moet allemaal wel fun zijn hoor!'. Want van fun en sporten word je geestelijk sterker.

Ivo komt het veel tegen: burn-outs, depressies, mensen die met onzekerheden en vragen zitten. 'Daarin is geen verschil, of mijn leden nu twintig of vijftig jaar oud zijn. Als je mentaal niet fit bent, ben je dat lichamelijk ook niet. En andersom. Daarom werken we tijdens de lessen ook aan zelfonderzoek. Ik gebruik daarbij ideeën uit Flow, yoga, en ademhalingstechnieken'. Het liefste zou hij dat met de hele buurt doen. 'Ja, natuurlijk! Iedereen uit het Spijkerkwartier is hier welkom. Ik denk erover om straks, als het mooier weer wordt, de wijk in te gaan om met z'n allen op straat te gaan sporten. Als het lukt, ga ik ook deze ruimte opknappen, met mooie wandschilderingen en zo. En een grote banner op de stoep zetten....' Als het aan Ivo ligt, wordt heel het Spijkerkwartier komend jaar mentaal én fysiek een stuk sterker. Op de natuurlijke manier, bij Natural Fit! Natural Fit is te vinden op Facebook of Instagram. Er wordt gewerkt aan een website.

Tijdens Corona plaatst Ivo op de Instagram- en Facebookpagina oefeningen om thuis te doen.

Tekst: Maaïke Raduzzi

Foto: FotografieNatuurlijk

Corona-challenge bij de

Herbergier

In De Herbergier wonen 14 dementerende bejaarden in een groot huis op het Nieuwe Land. Mijn tante Greet woont er, en opeens mocht ik daar niet meer op bezoek. Zo kwam ik op het idee om een raamschildering te gaan maken van Olie B. Bommel (naar aanleiding van de actie 'zet een beer voor het raam'). De oudjes zaten aan de lange tafel te genieten van de voorstelling. Af en toe een zwaai, een lach of een oogcontact.

De reacties op Facebook waren erg positief, dus kwam ik met de oproep om voor de oudjes te gaan schilderen. Geweldig hoe wijkbewoners spontaan wilden meedoen, en wat een creativiteit zit er toch in onze wijk! Sinds die week kom ik iedere donderdag met mijn emmer en wisser de ramen schoonmaken, en wordt er op vrijdag weer een nieuwe schildering op het raam gemaakt. Inmiddels hebben Erik Vos, Thijs van Exel, Anneke Willems, Mats, Nora, Hester van der Grift, Kees de Boer, Anook Cleonne, Tuin, Anet van Iersel, Jasper van Deutekom, Heleen en Esther meegeschilderd. Anet verwoorde het mooi: 'Het is zo fijn om te doen, omdat je ziet dat je de bewoners er zo blij mee maakt!' Tussendoor heeft Eva Kroon met Pasen een stukje van de Matheus Passion en andere mooie liederen voor de bewoners gezongen.

Onder het genot van een ijsje van Trio, een wijntje van Yves Boode en een kaasje van 't Zuivelhoekje zaten de bewoners buiten in de zon te genieten. Zo steunde Eva weer de ondernemers in de wijk. Geweldig. Zolang ik niet bij tante Greet en de andere bewoners op de koffie mag, gaat de challenge door. Wil je ook een raamschildering maken of heb je een ander talent waarmee we, op afstand, de bewoners van de Herbergier blij kunnen maken? Stuur mij dan een berichtje via Facebook. Zo maken we samen de lock-down voor de bewoners een beetje gezelliger.

Tekst: Paulien Vos

Foto's via Erik en Pauline Vos

Beste Spijker,

Wat houd ik van jou. Van je bonte verzameling van arm, rijk, allochtoon, autochtoon, nuchter, van de kaart, deugdelijk en luidruchtig. Jij ving mij op, na de oversteek vanuit het betonnen bos.

Zomeravonden met mijn moeder op het voorbalkon, gissend of de heren aan het einde van de Parkstraat naar rechts of links gingen. Meestal links.

Een tijd dat nieuwjaarsfeesten op straat nog een publiek van (maar) 50 man trokken, toen typerende spijkerprotesten zoals vlaggetjes in honderdrollen en linten om bomen het straatbeeld sierde. Een tijd dat er 20 in plaats van 100 fietsen voor een (ver) kamer-pand stonden en waar Broodje Dolfijn nog aan de overkant zat.

Kleine jongens worden groot, grauwe straten worden hip. Toch spoel ik liever ff terug.

Met liefdevolle groet,

Tekst en foto: Loek van Eijk

Het Huis Uit

Het is mijn gewoonte geworden om het huis te ontvluchten vanwege het lawaai dat gepaard ging met de vervanging van het riool in het Spijkerkwartier. Eerst was er plotseling veel meer verkeer in het rustige stukje Spijkerstraat waar ik woon toen de Spijkerlaan op de schop ging. Wij hebben geen drempels want we liggen niet op een doorgaande route, en dat heb ik gemerkt. Auto's en brommers reden keihard door de straat, dag en nacht een racebaan voor je huis, ramen open was er niet meer bij.

Tot voor kort was het voor mij dus pure noodzaak om het huis overdag te verlaten vanwege het lawaai op straat. Er werd dagelijks aan het riool gewerkt, elke ochtend vanaf december tot aan mei, van half zeven tot vier uur, elke werkdag, behalve tijdens de feestdagen. Toen het Corona-virus uitbrak zaten wij nog steeds in de herrie, waar ik inmiddels allergisch voor ben geworden. Een

meevaller was Koningsdag, je kon de vogels horen fluiten, het was stiller dan ooit. Gelukkig kwam er wel een eind aan al dat gedoe en is het weer rustig in de straat.

Als je het huis uit wilt om een luchtje te scheppen in de natuur is dat toegestaan tijdens de coronapandemie. De bus nemen mag niet, de fiets pakken, dat mag weer wel. We zijn omringd door Sonsbeek, Zijpendaal, Meinerswijk, Stadsblokken, Mariendaal, Warnsborn, Boschveld, Lichtenbeek, Vijverberg, Veluwezoom, Posbank en Rijnstrangen. Ik loop 's ochtends, 's middags, 's avonds, met of zonder hond, en strijk regelmatig ergens neer in het gras of op een bankje dat nog vrij is om van de omgeving te genieten. Bij deze nodig ik buurtgenoten van harte uit voor een wandeling in de natuur, met of zonder goed gesprek, in stilte.

Tekst en foto: Monique Fisscher
(06 204 800 45)

Uitzicht op de Emmastraat

Na mijn studie ben ik in Arnhem gebleven en als freelance grafisch ontwerper aan het werk gegaan. Sommige buurtbewoners kennen mij misschien nog van de tijd dat ik bij restaurant Gavius in de Prins Hendrikstraat heb gewerkt. Vanuit huis ben ik een nieuw project begonnen waarbij ik mijn uitzicht in de Emmastraat vastleg door middel van illustraties en foto's. In plaats van bijvoorbeeld een dagboek, heb ik straks een verzameling aan visuele herinneringen van deze rare quarantaineperiode waarin ik het huis bijna niet uitkom. Hopelijk zijn mijn illustraties herkenbaar voor meer bewoners van het Spijkerkwartier?

Tekst en illustratie: Lynn Gommans

Zomaar een dag...

Zomaar een dag in 2020: zaterdag 11 januari. Locatie Thialf. Mensen wensen elkaar handenschuddend, zoenend of huggend, een goed nieuw jaar. Onder de feestvierders zijn ook Kim en Frank. Was u er ook?

Zomaar een andere dag dit jaar: donderdag 23 april, drie maanden verder en midden in de Corona-crisis. Hoe zou het met hen gaan? En hoe gaat het met u? Zit u thuis, vraagt u zich misschien af hoe het buurtgenoten vergaat en wat het jaar ons verder gaat brengen?

TIJDENS

Ook ik (de interviewer) was bij de nieuwjaarsreceptie. Nu zit ik drie kilometer verderop thuis en bel eerst Frank en daarna Kim.

Hoe gaat het met je? Frank: 'De eerste drie weken van de crisis voelde ik mij ietwat verloren en onzeker, ook door de stortvloed aan Corona nieuws. Ik behoor tot een risico groep met vlekken op mijn longen. Mijn huisarts adviseerde mij zoveel mogelijk binnen te blijven. Helaas ben ik weer met roken begonnen.

Ik werk nu vanaf huis. Gek genoeg is het drukker dan normaal. Zes dagen per week heeft onze organisatie een telefonisch spreekuur ingesteld. Cliënten/vrijwilligers vallen in dit soort tijden gemakkelijker terug. Het is een kwetsbare groep die veel geduld en ondersteuning nodig heeft.'

Frank Janssen

54 jaar

Alleenwonend, met een kat

Vrijwilligers-coördinator/trainer van verslavings-ervaringsdeskundigen

Kim: 'Ik kom net uit een dienst, mijn thuiszorgwerk gaat gewoon door. Gelukkig ben ik niet ziek geworden. Ik merk dat cliënten banger zijn. Sommigen hebben zelfs afgezegd. We hebben geen extra beschermingspullen van het werk. Ik neem wel eigen handschoenen mee en was meer mijn handen. Helaas zijn vijf geplande foto-opdrachten van Luxor al geannuleerd. Ik had gelukkig nog twee portretopdrachten, maar die zijn ook spaarzamer dan normaal.' **En buiten je werk?** 'Fijn dat de wijk rustiger is, je hoort geen luide groepjes schoolgaande

kinderen meer. Ik ga meer naar buiten: hardlopen, wielrennen, wandelen, yoga. Sporten doe ik nu veel samen met een vriendin. Sinds een paar maanden zie ik een jongen. We zijn zo'n drie keer per week bij elkaar. Ik noem hem mijn "Corona-homie". Samen gaan we nu vaker de natuur in om wild te spotten. Dat blijkt niet helemaal ongevaarlijk. Laatst vluchtten we een boomstam op omdat een everzwijn een beetje boos was. (ha ha) En ik lees meer. Nu een zelfhulpboek "Moeiteloos jezelf zijn" en "Werkvuur", over positiviteit op de werkvloer. Vrienden spreek ik vooral via Whatsapp. Met een stel schuin hier tegenover in de Parkstraat at ik laatst samen via Skype. Die dag had ik geen bier, hebben ze heel lief twee biertjes voor mijn deur gezet om daarna samen online te proosten!

Frank: 'Elke dag ga ik er even uit om boodschappen bij Appie te doen. Helaas houdt niet iedereen zich aan de anderhalve meter. Verder wandel ik nu wekelijks met een kennis. Ik leef bewuster. Zo kook ik beter en eet met meer aandacht, vriendschappen zijn intensiever, ook al zijn ze telefonisch en de mooie gevels in de wijk vallen mij meer op. Mijn balkon is nu mijn horeca terras (ha ha): even roken, lezen, praatje maken met bekenden die langslapen.'

Kim de Jong
32 jaar
Alleenwonend
Thuiszorgmedewerkster (ouderen in Presikhaaf thuis helpen bij hun huishouden) en fotografe (vooral portretten en optredens/feestjes voor Luxor)

VOOR

Hoe zien je dagen er normaal uit? Kim: 'Ik zie zo'n drie cliënten, van 9.00 uur tot halverwege de middag, vier dagen per week. Daarnaast fotografeer ik voor Luxor meestal in de avonden en ik plan verder door de week portretopdrachten. Fijn dat ik met mensen werk en niet de hele dag achter de pc zit. In mijn vrije tijd lees ik en sport ik veel. Bij Indoor Action doe ik vooral aan yoga en bodypump. Vrienden zie ik bij Vrijdag, Babo of bij elkaar thuis.'

Frank: 'Vier dagen per week werk ik met groepen en heb ik een-op-een contacten. Meestal overdag maar soms 's avonds als ik meetings begeleid. Omdat het begeleiden van deze vrijwilligers intensief is probeer ik verder rustig te leven. Ik luister veel naar muziek, ik lees romans of ik kijk docu's. Elke

dag drink ik buiten de deur even een kopje koffie, vaak met een boek mee. Op vrijdag is het borreltijd bij café Vrijdag. Drie jaar terug brak ik mijn knie en ging mijn relatie uit. Dat ik toen een tijd slecht kon lopen dwong mij om rustiger aan te doen. Heel gezond voor mij. Het nu door Corona gedwongen thuiszijn was voor mij dus niet nieuw.'

NA

Stel dat alles weer normaal is, wat zou je als eerste doen? Kim: 'Een evenement fotograferen en uit eten te gaan. Mijn wens is om door te gaan met fotografie en zodra het weer kan te kijken of ik leerling-verpleegkundige kan worden. Voor de zekerheid heb ik alvast een racefiets gekocht, mochten we door Corona niet op vakantie kunnen. En ik ben mij bewuster van het milieu, je ziet nu gewoon dat de lucht schoner is.'

Frank: 'Binnenkort heb ik een sollicitatiegesprek. Het werk wat ik

nu vrijwillig doe kan ik waarschijnlijk betaald gaan doen. Onze tak binnen Iris-verslavingszorg bestaat acht jaar en het belang voor zowel vrijwilligers als de mensen die zij weer begeleiden wordt steeds meer gezien. Naast alle ellende geeft deze tijd ook mooie dingen, neem een roofvogel die na dertig jaar weer terug is in New York. Moeten we doorgaan met veel reizen en consumeren? Ik hoop dat we duurzamer gaan leven. Als warm persoon zie ik wel op tegen een langere periode van anderhalve meter afstand houden.'

Het laatste woord heeft de kat. Die meldt zich voor een aai en zegt miauw door de telefoon, als Frank haar vraagt mij te begroeten. Glimlachend leg ik neer.

www.instagram.com/kimdejongphotography

Tekst: Foeke Galema

Foto's: Rien Meijer (Kim) en Kim de Jong (Frank)

Achter de ramen

Een paar straten van hier zit Bar l'Amérique, een gesloten café met vergeelde vitrages voor de ramen, waar sinds het overlijden van de eigenaar in 1994 op verzoek van zijn dochter niets meer veranderd is. Als je naar binnen kijkt, zie je de donkerrode barkrukken nog lonken onder een dikke laag stof. Eens per week wordt er een vaasje met vers afgesneden rozen op het Perzische kleed van een tafeltje gezet, het enige leven dat zich daarbinnen nog afspeelt. In het Spijkerviertel, waar ik sinds een

half jaar woon, was er zowel voor als achter de ramen wat teveel leven. Veertien jaar geleden werd daarom het laatste rode licht gedoofd. Lang daarvoor volgde ik hier een studie aan de Sociale Academie en liep wekelijks door de wijk naar mijn school toe, met mijn blik strak op de grond voor me gericht om ieder contact met de prostituees en de vele bezoekers daarvan te vermijden. De buurt is inmiddels gerenoveerd, de huizen opgeknapt en gekocht door mensen met geld. Toch, wanneer ik achterin het kwartier door

de straten loop, zie ik nog steeds het straatbeeld van toen, verworden tot een rode fantoomwereld, met de stoepen leeg.

In onze nu bijna verstilde steden speelt het leven zich ook binnen, achter de ramen, af. Daar, achter onze schermen, verdienen wij ons geld en zoeken we contact. Waar het scherm eerst een vlucht uit een gezelschap kon zijn, is het nu soms ons enige houvast eraan. Toen ik vaak alleen was, vroeger, kon het voelen alsof ik opgesloten zat in een overdekt winkelcentrum. Er was licht, er was zuurstof, er liepen mensen voorbij, maar toch leek het niet echt, was de lucht te ijl.

Een maand geleden zag ik Gravity, op Netflix. Een benauwende film die zich volledig in de ruimte afspeelt en waarbij George Clooney en Sandra Bullock in hun ruimtepak na rampspoed de weg terug moeten zien te vinden naar de aarde. Het contact tussen de twee beperkt zich tot indirect contact via de microfoonjes en oogcontact via de enorme vensters in de ruimtehelmen; twee uur lang volgen we zo hun dialogen en lot. Daar waar Sandra uiteindelijk weer voeten op aarde krijgt, zien we hoe George de verbinding verliest met het ruimteschip en afdrijft naar een eeuwige baan om de aarde, met een gelimiteerde hoeveelheid zuurstof in de tank op zijn rug.

We zijn allemaal een beetje losgeraakt van de aarde en proberen wat verdwaasd vanuit ons ruimtepak contact te maken met de wereld om ons heen. We hopen niet af te drijven, we hopen dat er voldoende brandstof is, we hopen dat onze zuurstoftanks niet leegraken.

Als ik met mijn dochter in haar fietsstoeltje voorop mijn fiets ons dagelijkse fietstochtje in de omgeving van Arnhem maak - ook daarin lijkt iedere dag op dit moment op een zondag - zien we de toren van de kerk boven het landschap uitsteken. Mijn dochter wijst er altijd naar en zegt enthousiast 'klok!'. Het is 12 uur 43, net als gisteren. De klok van de Eusebius staat stil, het binnenwerk is al meer dan een week geleden getroffen door bliksem.

Tekst en foto: [Lieneke Rietdijk](https://www.lieneke.net)
[Lieneke.wordpress.com](https://www.lieneke.net)

Jenaplanschool

De Sterrenkring

De maatregelen rondom corona hebben grote gevolgen gehad voor het onderwijs. Zo ook bij basisschool de Sterrenkring. De directrice van de school, Anita Marsman, deelde haar ervaringen uit deze tijd met de wijkkrant.

Het sluiten van de scholen

Op 16 maart moesten alle scholen in Nederland hun deuren sluiten. 'Wij hoorden dat één of twee dagen van tevoren,' vertelt Anita. 'Die eerste week is dan een gekke week waarin je probeert te bedenken: wat moeten we in godsnaam gaan doen? We hebben direct geprobeerd om de kinderen zo goed mogelijk van werk te voorzien. Het kopieerapparaat draaide op volle toeren om pakketjes met verwerkingsmateriaal te maken. Die eerste week richtten we ons vooral op herhalen van de lesstof.'

'Daarna begonnen we met afstandsonderwijs over de nieuwe lesstof. We hebben laptops uitgeleend aan de kinderen, en we zijn zelf video's met instructies gaan opnemen en live lessen gegeven via video. Het was een hele uitdaging. We hadden nog wel eens leerlingen die midden in een les opeens uit beeld verdwenen en dan even iets anders gingen doen, omdat ze geen zin meer hadden. Inmiddels hebben we het goed in de vingers. Daar ben ik trots op.'

In de media worden regelmatig zorgen geuit over de leerachterstand die kinderen oplopen nu ze alles vanuit huis moeten doen. 'Zo kijken wij er niet naar,' zegt Anita. 'Kinderen hebben ontzettend veel geleerd de afgelopen periode, alleen zijn dat wellicht andere dingen dan in het curriculum staat. Dingen als: hoe verzorg je de tuin, of hoe kan je aardig zijn voor je opa of oma die zich zorgen maakt?'

De scholen mogen weer open

Op 21 april werd in een persconferentie aangekondigd dat scholen weer gedeeltelijk opengaan op 11 mei. Op het moment van dit interview ligt dat

nog anderhalve week in de toekomst.

Anita is daarom vooral bezig met de voorbereidingen. 'De persconferentie was dinsdagavond voor de vakantie, dus we hadden drie dagen om het allemaal voor te bereiden. Er liggen natuurlijk wel scenario's klaar, maar het blijft een ontzettende klus. Als maandag de poort opengaat, moet het allemaal geregeld zijn.'

'We hadden eerst het scenario van halve dagen voor alle kinderen. Dat leek ons onderwijskundig gezien het meest ideaal. Maar toen kwam woensdagmiddag de mededeling van minister Slob dat dat niet de bedoeling was. Alle plannen konden weer in de prullenbak. Toen hebben we een plan gemaakt voor hele schooldagen waarbij de helft van de groep op maandag en donderdag komt, en de andere helft op dinsdag en vrijdag.' De woensdag houden ze vrij voor afstemming met ouders, en voor kinderen die nog steeds digitaal les krijgen. 'Bijvoorbeeld kinderen die ziek zijn, want als ze een verkoudheidje hebben, kunnen ze niet naar school komen.'

Ze is vooral opgelucht nu de school weer opengaat. 'Wij misten de leerlingen heel erg. Een school zonder kinderen is raar. Kinderen horen op school te zijn, te spelen met andere kinderen, fysiek onderwijs te krijgen. Onderwijs op afstand is voor basisschoolkinderen gewoon niet geschikt. Mijn reactie was dan ook meteen: 'Hè gelukkig, ze kunnen weer 'gewoon' naar school komen.' Ik hoop, en verwacht ook echt, dat het mee zal vallen met de verspreiding van het virus onder basisschoolkinderen, en dat we vrijvlot verder kunnen uitbreiden qua schooluren.' De school zal leerlingen ook helpen in de omgang met corona. 'We moeten

natuurlijk eerst met de kinderen aan de slag op sociaal-emotioneel gebied: Hoe gaat het met je? Waar maak je je zorgen over? Er zijn kinderen die angstig zijn, die het spannend vinden. Eigenlijk is het een stuk rouwverwerking. In sommige gezinnen is bijvoorbeeld een opa of oma ziek geworden, en misschien overleden. We zijn ons daar goed op aan het voorbereiden.'

Sociale verbinding

Wil ze nog iets meegeven aan de wijkbewoners van het Spijkerviertel? 'Wat ik mee zou willen geven aan de ouders is dat wij ontzettend blij zijn met hoe zij hun kinderen, naast hun eigen werk, thuis hebben begeleid. Ouders hebben echt enorm de schouders eronder gezet. En wat ik ook fijn vind, is hoe in deze tijd de betrokkenheid uit de wijk blijft doorgaan, zoals vrijwilliger Marco die in school twee lokalen schilderde, en Germa die de schooltuinen onderhield. De cohesie voel je hier heel erg. Dat is ook het mooie van deze wijk.'

Tekst: Katja Krediet

Foto: via Anita Marsman

Grand Cafe

Metropole Corona

Dagboek

Zondag 23 februari 11.00 uur

Het is carnaval. Het regent en het waait. De optocht wordt afgelast. Wat nu? We zijn helemaal klaar voor het feest. Cancelen of toch doorgaan. We beslissen tot het laatste. Het gaat nog harder regenen. Het is 13.30 uur. De zaak is nog steeds leeg. Een licht paniekgevoel komt op. Dan komt een groepje jongeren binnen. De groep is verkleed als operatiepersoneel. Om hun nek hangt een bordje 'Corona doctor'. We vinden het leuk! We geven ze een flesje Coronabier. Even later stroomt de zaak vol. Het wordt een grandioos feest.

Zondag 8 maart

Vandaag Garden Sessions. De band Moonmot uit Zwitserland geeft een concert. De afgelopen week was het al veel minder druk dan normaal. 's Avonds zijn we teleurgesteld. Veel kosten gemaakt, weinig bezoekers.

Maandag 9 maart

Premier Mark Rutte kondigt aan dat handen schudden tijdelijk tot het verleden behoort. Een beetje lacherig kijken we naar Mark Rutte. Hij gaat direct in de fout. Hij wil Jaap van Dissel een hand geven. Jaap van Dissel. We zullen hem in de komende periode bijna dagelijks op de televisie zien.

Donderdag 12 maart

Persconferentie Rutte. Evenementen afgelast en oproep tot thuiswerken tot 31 maart. We bellen met de muzikanten. We annuleren alle evenementen. Met pijn in het hart.

Vrijdag 13 maart

Het ene bedrijf na het andere en ook particulieren bellen om hun bijeenkomst, borrel of feest te annuleren. Het zijn verstandige besluiten. We begrijpen het. Tot diep in de zomer wordt onze agenda leger en leger, tot er helemaal niets meer staat. OMG!

Zaterdag 14 maart

Het is 20.00 uur. Een angstaanjagend beeld. In de hele zaak, waar we 200 gasten kunnen plaatsen, zijn slechts twee tafeltjes bezet. We besluiten de zaak dicht te doen en het personeel naar huis te sturen.

Zondag 15 maart

We vragen de keuken zoveel mogelijk van de voorraad te bewerken tot soep en in te vriezen. We zijn niet gerust op wat Rutte gaat aankondigen. Dan is het 17.30 uur. We horen Rutte zeggen dat de Horeca dicht moet om 18.00 uur. Dat is over een half uur!

Maandag 16 maart

Er staat morgen een personeelsbijeenkomst gepland in onze vergaderzaal. Ik maak een *whereby meeting room* aan. We gaan online vergaderen.

Dinsdag 17 maart

11.00 uur. Online vergadering met personeel. De sfeer is wat uitgelaten. Leuk om elkaar zo te zien in de app. Toch nog onderlinge verbinding. Het noodpakket van de overheid voor getroffen bedrijven wordt besproken. We hoeven gelukkig niemand te ontslaan, zo lijkt het.

Woensdag 18 maart

We verdiepen ons in de maatregelen die de overheid genomen heeft. De maatregelen zijn voor uitvoering gedelegeerd naar de gemeenten en de banken. We proberen daarmee in contact te komen. Dat lukt niet. Niemand is voorbereid. Alle loketten blijven dicht. We kijken elke dag naar de voortgang. Die is er niet.

Maandag 23 maart

Verschillende personeelsleden vragen naar hun salaris. We geven uitleg over de NOW aanvraag (Tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging Werkgelegenheid). Leveranciers sturen facturen. Iedereen probeert zo snel mogelijk achterstallige betalingen te innen. 's Avonds volgen nieuwe overheidsmaatregelen: Alle bijeenkomsten en evenementen tot 1 juni worden verboden, meldt het kabinet. Ik bel een paar bevriende horecaondernemers. Gedeelde smart helpt.

Vrijdag 27 maart

Eindelijk contact gehad met de accountmanager van de Rabobank. We bespreken de regels voor de Borgstelling MKB-kredieten (BMKB). In het kader van de Coronacrisis heeft de overheid de regels versoepeld. Met de regeling kunnen met name mkb-bedrijven onder gunstigere

Maak het thuis gezellig!

SHARED DINNERBOX

METROPOLE GRAND CAFE thuis bezorgen of afhalen

Bestellen? thuisbezorgd.nl of info@metropole.nl

Bezorgen of afhalen tussen 1730 en 2000 op vrijdag, zaterdag en zondag

voorwaarden geld lenen bij de bank. Een moeilijk gesprek. Zij zijn weliswaar uitvoerder van de hulpmaatregelen van de overheid, maar ook gewoon commercieel bedrijf dat winst wil maken en risico's zo klein mogelijk houden. Geld lenen aan Horeca in Coronatijd? Een groot risico. Aan het einde van de dag krijgen we een telefoontje dat de lening doorgaat. We zijn blij. Later op de avond krijgen we de voorwaarden. We zijn ontzet. Voor de (kleine) lening vragen zij 12,7%. Ook moeten we een deel van de 4000 euro van de overheidssteun gebruiken voor extra aflossing op de lopende lening. Dit voelt zeker niet als hulp.

Maandag 30 maart

We zijn nog steeds erg teleurgesteld. Nemen contact op met KHN, de vereniging van banken en de kamer van koophandel. Ze hebben meer klachten gehad van ondernemers. We gaan weer aan de slag met de NOW-regeling. Hiermee biedt de overheid een tegemoetkoming in de loonkosten, zodat zoveel mogelijk werknemers in dienst kunnen blijven. Werkgevers ontvangen van het UWV na goedkeuring van de aanvraag een voorschot. Het is een hele klus, waar we de hele dag mee bezig zijn.

Dinsdag 31 maart

Vandaag richten we ons op de Tozo-regeling. Inkomensondersteuning voor ondernemers. Tenslotte moeten we privé ook huur betalen. Er zijn twee vormen van ondersteuning mogelijk: Maximaal 3 maanden inkomensondersteuning tot aan het sociaal minimum. Daarnaast kan een lening voor bedrijfskapitaal tot maximaal 10.157 euro tegen 2% rente worden aangevraagd. We vragen beide ondersteuning aan. We zien wel. We nemen contact op met de verhuurder. De huur wordt opgeschort tot 31 augustus. Dat geeft even rust, maar is geen oplossing. De misgelopen omzet kunnen we niet inhalen. Persconferentie Rutte. De maatregelen worden verlengd tot en met 28 april. We moeten iets doen. We willen geen sitting duck zijn.

Woensdag 1 april

Veel ondernemers starten met afhaal-menu's. Onze corebusiness is gezelligheid. Hoe breng je dat thuis? We bedenken de Borrelbox, onder het motto 'maak het thuis gezellig'. We gaan aan de slag. Wat bieden we? Wat is makkelijk voor te bereiden? Wat mag de prijs zijn? Bakjes? Doos? We gaan naar het pack-centrum op het industrieterrein. Wel op 1,5 meter.

Vrijdag 3 april

Bizar dat sinds Corona de zon elke dag uitbundig schijnt. Er wordt een loopje met ons genomen! Wel goed weer voor de borrelbox. De bestellingen stromen binnen via onze website. Met thuisbezorgd zijn we nog niet rond. Veel administratie. We rijden met één auto. Dat blijkt niet te doen. Maar bij elke klant worden we enthousiast ontvangen.

Zaterdag 4 april

We hebben overleg met de groene rijders. Zij hebben subsidie gekregen voor het brengen van producten van lokale ondernemers. Helaas mogen wij daar geen gebruik van maken. Zij mogen geen warme gerechten thuisbezorgen. Dan maar zelf. Druk! Maar qua omzet is het natuurlijk minder dan een druppel op de gloeiende plaat.

Zondag 5 april

We maken een klussenschema voor het personeel. Niet te veel mensen tegelijk binnen. Op voldoende afstand. De collega's vinden het fijn om elkaar weer te zien en aan de slag te gaan.

Maandag 13 april

Het is nog steeds mooi weer. Het voelt ook wel als vakantie. Maar dat is het niet. We maken ons steeds grotere zorgen over de finance. De Now is nog steeds niet overgemaakt. De Tozo ook niet. De lening van de bank is wel binnen.

Dinsdag 21 april

Persconferentie Rutte. Tot zeker 20 mei blijven we dicht. Now is overgemaakt. Personeel blij. Op TV klagen ondernemers over gebrek aan perspectief. Sommigen verliezen overigens zelf het perspectief. Duizenden doden! Je man, vrouw, vriend, oma, opa. De getallen zijn abstract. Het verdriet niet.

Maandag 27 april

We ontwikkelen plannen voor een tweede en derde box: de shared dinner box en de bierbox. Dat laatste blijkt tricky. Daar heb je een aparte vergunning voor nodig. Wel vreemd. Bol.com mag wel bierboxen verkopen. Albert Heyn blijkt eigenaar van Bol. Oké dan. Toch raar.

Woensdag 6 mei

De eerste grote versoepelingen van de coronamaatregelen zijn aangekondigd. Per 1 juni kan ons terras open en mogen we binnen weer (max 30) gasten ontvangen. Wel op 1,5 meter. Met triage. We berekenen dat we dan max 20% van de normale omzet kunnen halen. De accountant adviseert

om dicht te blijven. 'Dat is schuiven met geld'. Maar dicht blijven is geen optie. We gaan er van uit dat de overheid nieuwe steunmaatregelen neemt. Zonder hulp gaat misschien wel 70% van de Horeca failliet.

Zaterdag 9 mei

Gek nieuws. De VOS (ondernemersvereniging Steenstraat) heeft subsidie gekregen voor PR voor lokale ondernemers, maar de gemeentelijke ambtenaren houden de uitvoering van het plan tegen vanwege gemeentelijke regels. Bijzonder! We ontwikkelen een plan voor de 1,5 meter economie. De 1,5 samenleving gaat voorlopig niet weg. Het duurt misschien nog wel twee jaar. We concluderen dat de Horeca niet meer wordt zoals het was. Zomaar een 'terrasje pikken' zal niet meer gaan. Alleen op reservering, in een tijdslot en met arrangementen. We hopen dat de mensen het zullen begrijpen.

Vrijdag 15 mei

De eerste 'shared dinnerbox for 2' wordt weggebracht. We zijn trots.

Zaterdag 16 mei

Onze creativiteit wordt beproefd. Metropole is groot. Daar kunnen we nu gebruik van maken. We bedenken drie cafés: Metropole classic, Metropole upstairs en Metropole beach. Dat laatste wordt een terras aan de zuidkant bij Parkeerterrein Coöp, compleet met zand, parasols en ligstoelen.

Epiloog

Het dodelijke Covid 19 leert ons nu hoe we moeten omgaan met een zeer onzekere toekomst. We zijn opeens heel afhankelijk. We weten niet wat er precies op ons afkomt en ook niet wanneer. Plannen lukt niet meer. Improviseren wel. Daarin hervinden we onze autonomie. Als mens zijn we onzeker over de toekomst. Als ondernemer gaan we alles proberen om uitwegen te vinden! Als horecamensen zijn we blij weer gasten te mogen ontvangen.

www.metropole.nl

Tekst: Jan van Wonderen/ Foto's: Metropole

In deze aflevering van onze serie stellen we Dayenne-Styling voor, sinds 1990 gevestigd aan de Steenstraat 45. Op het eerste gezicht een 'normale' haarsalon maar in gesprek met Dayenne Tititheru blijkt het een zaak die holistisch werkt met alleen biologisch dynamische producten, zoals Previa, Oway, Ecuri- & Emite Eco Cosmetics, én ook gespecialiseerd is in haarwerken en in semi permanente make-up (PMU).

Dayenne Tititheru

Natuurlijk mooier maken

'Ik heb altijd gewerkt vanuit het holistisch principe en een totaalconcept: haar, make-up, kleur, styling en PMU. Zo heb ik stylingprojecten gedaan voor bijvoorbeeld de Arnhem Mode Biënnale en TV Gelderland, heb ik het Steenstraatmeisje bedacht voor de heropening van de Steenstraat en de wandelende modeshow in het Modekwartier gedaan,' aldus Dayenne. Zij is naast haute coiffure stylist en colour-coach opgeleid in o.a. Londen als visagiste en styliste, en heeft de nodige diploma's als het gaat om haarwerken en semipermanente make-up. 'Alsof dat niet hier zou kunnen maar alleen in het westen van het land of in het buitenland.'

Spijkerkwartier

'Toen ik hier ben gestart waren de hair-extensions niet aan te slepen, dat was een bijzondere tijd met bijzondere vrouwen in de stoel. Veel van de dames die in de rosse

buurt werkten besteden veel aandacht aan hun uiterlijk en aan hun haar. Sommige zaten hier iedere dag. Ook zij wilden zich op en top voelen en mooi voelen en hadden ook wat te besteden.' Deze klandizie stopte heel abrupt toen de rosse buurt ten einde kwam.

Dayenne: 'Ik ben als zaak misschien niet super zichtbaar in het Spijkerkwartier maar voel me helemaal op mijn plek tussen de andere unieke ondernemers van de Steenstraat: de heerlijke sushi, de beste Chinees van Nederland, patisserie Christiaan, ijssalon Trio, Wentink, Bender, de Eco winkels: te veel om op te noemen, er is hier heel veel bijzonders te vinden.'

Als je haar maar goed zit

'Ik wil me steeds blijven ontwikkelen en vernieuwen en heb sinds kort de techniek voor 'scalp pigmentatie' aan de behandelingen toegevoegd.' Door de haarwerken (zoals pruiken en haarstukken, red.) komt zij ook in aanraking met mensen die door ziekte problemen met hun haar hebben, zoals haarverlies door chemo's, heel dun haar of kale plekken. 'Door scalp pigmentatie kun je bijvoorbeeld langs de haargrens en bij kale plekken veel verbeteren. Een goed haarwerk doet heel veel voor het zelfvertrouwen van mensen. Daar is echt behoefte aan,' zegt Dayenne.

Schone duurzame producten

Dayenne werkt alleen maar met duurzame 'schone' producten. 'Alles is vegan en bio-dynamisch; dus ook geschikt voor mensen met allergieën. Ik gebruik vegan kleuring zonder ammoniak, die is reukloos en zonder slechte kleurstoffen.' Dat geldt ook voor alle andere verzorgingsproducten en make-up en voor de micropigmenten voor de (semi) permanente make-up en scalp pigmentatie. 'Alles is vrij van ijzeroxide, PAA's, PAKS. Je wilt geen stoffen op en in je lichaam hebben die giftig voor je zijn en in je bloedbaan komen, toch?'

Coronatijd

'Het is de tijd nemen tot bezinning' zegt Dayenne. 'De lucht is blauwer en schoner, de natuur herstelt zich, alles en iedereen maakt pas op de plaats. De natuur geeft ons nu veel terug.' De zaak heeft tot 11 mei helemaal stilgelegen, alleen de klanten voor haarwerken konden nog 'op anderhalve meter' terecht. 'Als het kan dan starten we langzaam weer op met een paar klanten per dag, ik kijk er nu naar uit om mijn klanten weer te mogen ontvangen. Mijn motto is: 'If you truly love nature, you will find beauty everywhere.'

www.dayenne-styling.nl

Tekst: Trudi Hendriks / Foto's: Gregory Freni

Modekwartier toont creatief talent in coronatijd

Blijf zoveel mogelijk binnen, maar blijf ook genieten van de bijzondere producten die het Modekwartier te bieden heeft. Dat is de boodschap die de creatieve ondernemers in de Arnhemse wijk eensgezind uitdragen. Met een gezamenlijke webwinkel, allerhande nieuwe producten en bezorging met een poëtisch extraatje.

De gevolgen van corona en de intelligente lockdown zijn zwaar voor ondernemers. Zeker voor de kleine zelfstandigen van het Modekwartier in Arnhem.

In Klarendal, de creatieve wijk in Arnhem vol mode, design, kunst en eten, zijn ruim 80 kleine zelfstandigen actief. En actief, dat blijven ze. Ook in deze uitdagende periode. Een deel van deze ondernemers kan gelukkig aanspraak maken op de noodmaatregelen die worden aangeboden door de overheid om het hoofd boven water te houden. Ook is ondernemersvereniging DOCKS in gesprek met Volkshuisvesting omtrent de huurkosten voor de panden waar de creatieve ondernemers werken en vaak ook wonen. Juist in een crisis als deze laten de ondernemers graag zien waar ze goed in zijn: buiten de lijntjes denken en snel schakelen. Om op alternatieve wijze omzet te genereren en het Modekwartier – ook nu veel winkels gesloten zijn – zichtbaar te maken. Op individuele basis, maar zeker ook door samen te werken.

Leven en hoop

Denk bijvoorbeeld aan de groene harten die inmiddels door de hele wijk Klarendal te zien zijn. Hiermee steken we iedereen, die het nu extra moeilijk heeft, een hart onder de riem. En verklaren we de liefde aan onze mooie wijk. Waarom groen? Omdat die kleur staat voor leven en hoop en aansluit bij de manier waarop veel ondernemers werken. De kleur groen is sinds kort ook terug te vinden in de nieuwe geveltuin van de Mode Incubator aan de Sonsbeeksingel. Daarnaast hebben diverse ondernemers nieuwe producten ontwikkeld en is een gemeenschappelijke Modekwartier Facebookwebwinkel ingericht. Gevuld met producten die juist in deze coronatijd extra toepasselijk zijn, als cadeau of om zelf te houden. Het assortiment en aangesloten zelfstandigen zijn onder anderen:

Anchor of Hope van **Lenneke Wispelwey**.

Collagepakketjes en verstuurbare troostboekjes van **uitgeverij Loopvis**.

Housebroeken van **Mirte Engelhard**.

Stijlkaarten met aankleedpop van **Annet Verbeek Styling Net-a**.

Bakpakketen voor thuis van de **BAKBAR**.

Patroonsets om thuis zelf een tas te kunnen maken van **Nikki Giling**.

Stadsdichter

En om het cadeau geven nóg leuker te maken sturen de ondernemers bij elke bestelling een speciaal voor deze gelegenheid geschreven gedicht van stadsdichter Jesse Laport. Op aanvraag is het zelfs mogelijk om een gedicht live te laten voordragen bij aflevering! Volop mooie initiatieven dus, om deze bijzondere tijden wat kleur te geven.

Tekst en foto: Modekwartier Arnhem

In de wijkkrant plaatsen we steeds een paginagrote afdruk van een werk van een kunstenaar in de wijk. Die kunstenaar heeft het afgebeelde werk speciaal voor de SPIJKERCOLLECTIE ter beschikking gesteld of gemaakt. De pagina heeft geen tekst of paginanummer en kan worden uitgeknipt en thuis opgehangen.

Als je het leuk vindt om een écht en gesigneerd exemplaar te hebben op mooi papier kan je een stap verder gaan: je kunt het werk direct bij de kunstenaar bestellen tegen een speciale 'Spijkerprijs' (zie onder). Betaling en levering worden tussen koper en kunstenaar afgehandeld. In de Parkzaal van de Lommerd hangt de Spijkercollectie (originelen).

Marian Bakker

De Kunstacademie

Ik ging pas op mijn 37e naar de Kunstacademie in Amsterdam; naar de Rijksacademie, afdeling visuele communicatie. Het was mijn tweede beroepskeuze. Daarvoor heb ik de Sociale Academie gedaan, les gegeven op een MAVO (maatschappijleer) en een fantastisch leuke baan gehad bij een landelijk ondersteuningsproject voor het feministisch vormingswerk. Toen dat project was afgelopen, dacht ik: geen sociaal-cultureel werk meer. Nu ga ik uitzoeken wat ik echt nog wil doen in mijn leven. Op de kunstacademie heb ik vooral fotografie gedaan, en daarna veel opdrachten voor tijdschriften, portretten, sociale fotografie en reportages. Ik ben naast de opdrachten ook altijd bezig gebleven met 'vrije' fotografie en exposeren. Heel leuk, maar ik verdiende te weinig om er (goed) van te kunnen leven.

Naar Arnhem

Ruim tien jaar geleden ben ik naar Arnhem verhuisd. Daarvoor woonde ik dertig jaar in Amsterdam. De laatste jaren werkte ik er in de OBA (Bieb) voor het organiseren van exposities en culturele activiteiten. Meestal woonde ik in vrouwenwoongroepen. Ik had nooit gedacht dat ik ooit nog uit Amsterdam weg zou gaan. Maar ja: na een LAT relatie van 20 jaar met Ditte (Wessels, red.) heb ik op mijn 65e toch besloten om samen te gaan wonen met Ditte in Arnhem. Ik kende Arnhem en de Spijkerbuurt dus al goed en ik heb er achteraf geen spijt

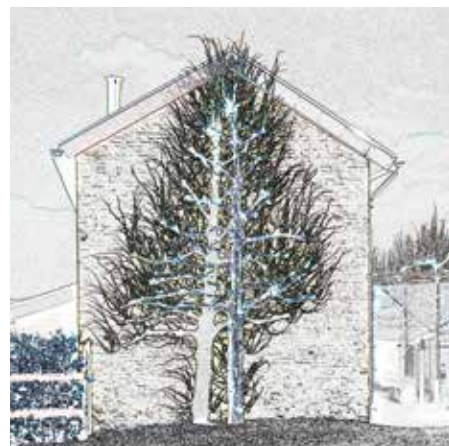
Foto op dibond: € 60,00
Afmetingen: 30x30 cm
max. 4 exemplaren
Bestellen via: marian.bakker44@gmail.com

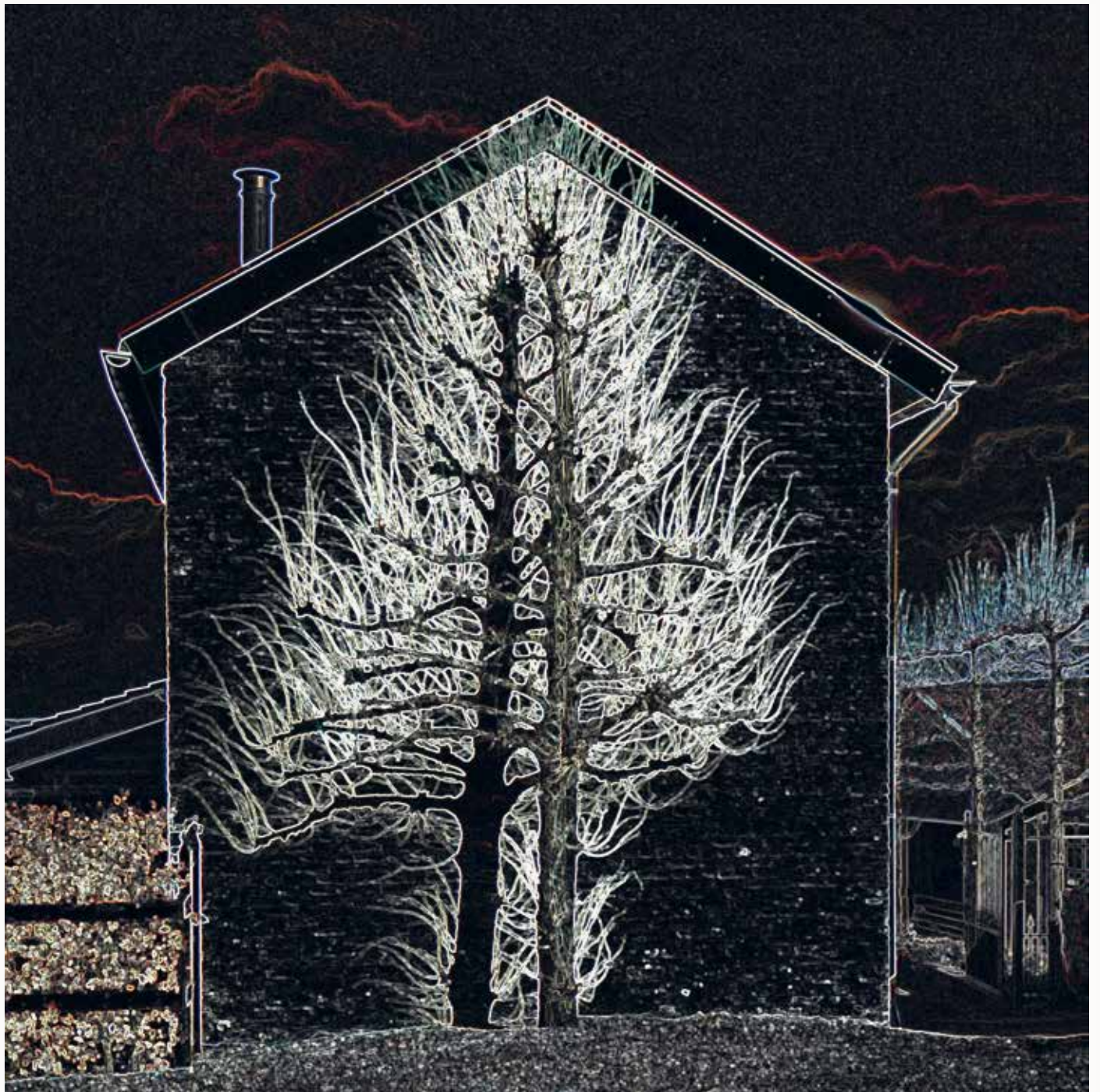
Omdat de Lommerd gesloten is plaatst Marian het werk ter bezichtiging achter haar raam aan de straatkant: Spijkerstraat 154

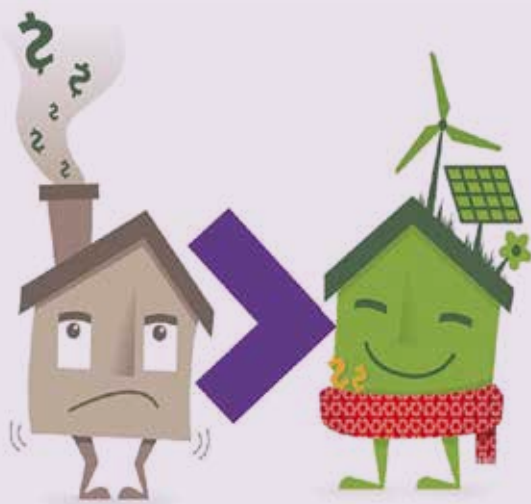

van. Ik geniet van de rust, van het ruime huis en de (kleine) tuin, en van de bomen in de buurt en de natuur rond Arnhem. Ik voel me nu langzamerhand wel een Arnhems meisje. Vooral sinds we allebei meedoen met de kunstenaarsclub de BV (Beeldende Vrouwen). Door hen ben ik ook weer gemotiveerd geraakt om met vrije fotografie aan de gang te gaan. En door de ontdekking van fotoshop en het bewerken van foto's ben ik nog enthousiaster geworden.

Tekst: Marian Bakker / Foto's: Marian Bakker (werk) en Rien Meijer (portret)

Studenten helpen Spijkerkwartier energiezuinig te maken

Is het Spijkerkwartier een energie-neutrale wijk in wording? Als het aan Spijkerenergie ligt wel. Het is de droom van Spijkerenergie om zoveel mogelijk huizen in het Spijkerkwartier energieneutraal te maken. Daarom is dit buurtinitiatief in 2012 gestart met het collectief inkopen van zonnepanelen. Je huis verduurzamen is best complex. Moet ik eerst mijn vloer isoleren of toch eerst het dak? Om buurtbewoners hiermee te helpen zijn 120 tweedejaars studenten van de opleiding Bouwkunde van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen in onze wijk aan de slag gegaan. Per woning is onderzocht hoe het pand in stappen zo energieneutraal mogelijk kunt renoveren. Niet alles hoeft namelijk in één keer.

23 Bewoners en 2 VVE's (Verenigingen van Eigenaren) hebben zich aangemeld voor dit initiatief. Zowel bewoners van herenhuizen, jaren '30 woningen en een eengezinswoning uit de jaren '80. De meest uiteenlopende problemen zijn gemeld; de haalbaarheid van zonnepanelen op een dak, een energie-label dat niet omlaag wil gaan ondanks aangebrachte isolatie of energie-besparing in een monumentaal pand

waar dubbelglas geen optie is. Kortom, er was veel voor de studenten om aan te pakken.

Kennis delen

Op het moment van het verschijnen van deze wijkkrant zijn de studenten klaar met hun onderzoek. Voor iedere onderzochte woning is een zogenaamd Duurzaam Meer Jaren Onderhoudsplan (DMJOP) opgesteld. Graag willen wij de uitkomsten van deze plannen delen met de buurt. Zodat wijkbewoners met een vergelijkbare woning kunnen meeprofiten van de opgedane kennis, maar ook tips kunnen geven uit eigen ervaring. Hoe we het beste kennis kunnen delen in deze coronatijd onderzoeken we nog. Ben je geïnteresseerd? Houd dan MijnSpijkerkwartier.nl in de gaten voor nadere mededelingen of stuur alvast een mail naar spijkerenergie@gmail.com

Tekst: DAZO

Spijkerenergie
voor de buurt, door de buurt

Ontroeringstijd

Van eenhoog zie ik een gezinnetje,
vader-moeder-twee kinderen,
helemaal verkleed in oranje, sluipen
naar de tuin van de overburen.
Het is nog vroeg op deze zonnige
koningsdag, net half negen, iedereen
is nog binnen, thuis, in bed of aan het
ontbijt. Het gezinnetje spreidt een
kleed uit, ze leggen daar allemaal
spulletjes op alsof ze hun waar willen
verkopen. In het midden komt een
taart. Vader probeert in de wind de
kaarsjes aan te steken, het gezin gaat
achter het kleed zitten. Het zoontje
loopt naar de voordeur, belt een paar
keer aan en rent dan terug naar het
kleed... de overburen, hun gezicht, hun
verbazing en verbijstering. En ja, ook
de ontroering.. ik kon het allemaal zien.

Zoals ik ook zag hoe een dochter de
tuin van haar oude moeder versierde
en langzaamaan zong, terwijl de
bejaarde vrouw stond te huilen in de
gang.

Coronatijd.. Ontroeringstijd..

De gesloten kappers en restaurantjes,
het lege gestapelde terras; de
Steenstraat is druk met verkeer,
met fietsers en voetgangers, maar
niemand blijft. We ontwijken elkaar en
kijken elkaar daardoor sneller in de
ogen: ga jij links, dan ga ik rechts.
Ik wil nu storm en regen, hagel en
sneeuw, niet dat prachtige zonnige
lenteweer.

Ik wil dat het winter wordt, dat we toch
al binnen zijn, met een boek op de
bank.

Die bank kan ik niet meer uitstaan, ik
heb al mijn boeken uit..

Lucille

Hoe heeft het coronavirus jouw leven beïnvloed?

Schrijf het van je af!

We maken nu iets mee dat ongekend is voor naoorlogse generaties. Deze crisis leidt tot oneindig veel verhalen. Ton Dicker heeft mensen in zijn netwerk gemaïld met de oproep hun ervaringen op te schrijven en in te zenden. Sommigen hebben dat al gedaan, anderen hebben toegezegd dat ze later met verhalen zullen komen.

'Omdat het nu allemaal nog te groot is, omdat mensen niet weten hoe lang het nog zal duren. Heel begrijpelijk allemaal. De opbrengst van het boek is bestemd voor de ontwikkeling van een vaccin tegen corona', aldus Dicker.

De eerste reacties druppelen inmiddels binnen. Drie 'Haiku's' bijvoorbeeld; Haiku is een vorm van Japanse dichtkunst, geschreven in drie regels waarvan de eerste regel vijf, de tweede regel zeven en de derde regel weer vijf lettergrepen telt. Ook biedt een bekende schrijver een bijdrage aan over boodschappen doen op de 'Corona manier'. Verder is er een mooi stuk van 'meisje van geluk' en nog een schrijnend verhaal van een huisarts.

Wil je het ook van je af schrijven?
Stuur dit naar tonavanti@live.nl

Tekst: Ton Dicker

Afbeelding: Kees de Boer

Studeren op afstand

Leerlingen en studenten in Nederland volgden de afgelopen twee maanden onderwijs op afstand, sommigen doen dat nog steeds. Via Zoom, MS Teams of Proctorio proberen docenten, zo goed en kwaad als het gaat, toch nog enige informatie in de hoofden van de jongste generaties te persen. Hoewel ik als 32-jarige al lang niet meer tot die generatie behoor, ben ik als deeltijdstudent toch slachtoffer van de lijdensweg die studeren op afstand heet.

Er wordt terecht met veel lof gesproken over het aanpassingsvermogen van de leerkrachten. Over de druk die gelegd wordt op werkende ouders met hun kinderen thuis. Er wordt zelfs gesproken over een toekomst waarin onderwijs op afstand de standaard moet worden. Maar we horen minder over al die leerlingen en studenten in Nederland die in overvolle huizen, zonder goede apparatuur, zonder studeerkamer, zonder fysiek contact, zonder sport en zonder privacy toch hun voldoende proberen te halen.

Ik ben bevoorrecht. Ik heb een goede computer, een studeerkamer, privacy, financiële stabiliteit en een vriendin en twee katten waarmee ik samenwoon. Toch kom ik amper aan mijn schoolwerk toe. Hoe goed mijn docenten ook hun best doen om mij te motiveren, het lukt me niet. Ik heb te veel vragen en de antwoorden blijven vaag. Want ook bij mijn opleiding journalistiek weten ze niet wat we mogen, kunnen of gaan doen. Gaat mijn herkansing door? Hoe moet ik iemand interviewen voor het vak radio? Hoe worden de assessments afgenomen?

En dan denk ik aan al die jongeren die niet mijn privileges kennen. Niet in mijn bevoorrechte schoenen staan. Die in een studentenkamer van zestien vierkante meter, met gipsmuren en vijf huisgenoten in huis moeten leren. In een ruimte die dient als slaapkamer, werkkamer, ontspanningsruimte en washok. Of de leerlingen in achterstandswijken met een groot gezin in een flat, een iPad op schoot en twee á drie krijsende broertjes of zusjes rennend rondom de keukentafel. De keukentafel waar pa met de handen in zijn haar zit. Zijn baan kwijt omdat er geen vraag meer is naar bedieningspersoneel. Hoe moeten deze jongeren in godsnaam leren, voldoende halen en hun jaar afsluiten?

Begin april schreven Nederlandse kranten dat er ruim 5.000 leerlingen 'onvindbaar' waren. Docenten hadden deze leerlingen niet meer gezien sinds het sluiten van de scholen. In veel gevallen ging het om meerdere kinderen uit één gezin. Kinderen uit kwetsbare families. Uit gezinnen waar sprake is van drugs- en alcoholverslaving, misbruik, mishandeling, of psychische problemen. Kinderen die soms alleen op school de veiligheid vinden die een kind verdient tijdens het opgroeien. Er wordt gezegd dat in de ogen van dit virus ieder mens gelijk is. Dat dit virus niet discrimineert. Dat kan zo zijn, maar dat doet onze maatschappij wel. Het verschil tussen 'the haves and the have nots' wordt ook onder leerlingen en studenten pijnlijk duidelijk. En daarom is school belangrijk. Daarom is onderwijs op afstand niet de toekomst. Als wij al onze jongeren, die van nu en de toekomstige generaties, gelijke kansen willen geven, dan kan en mag studeren op afstand nooit het nieuwe normaal worden.

Tekst: Samuel Verschoor

Corona brengt de zorg weer extra onder de aandacht. En helden uit de zorg zijn natuurlijk van alle tijden. Bovendien is het dit jaar precies 75 jaar geleden dat Arnhem werd bevrijd. Een goed moment om hier een historisch portret te schetsen van een bijzondere arts die de Slag om Arnhem en de bevrijding van de stad van dichtbij meemaakte: Christine Bader.

Christine Bader

Boulevard Heuvelink 98

Naar het Spijkerviertel

Christine Bader werd op 11 februari 1878 in Zoeterwoude geboren en studeerde geneeskunde in Leiden. Na haar studie kwam zij in 1904 in het Arnhemse Spijkerviertel wonen, of althans; aan de rand ervan. Ze trok in bij haar zus aan de Boulevard Heuvelink 98, en startte vanuit daar ook een dokterspraktijk.

Kindergeneeskunde was haar passie. Ze werkte onder andere als arts in een kinderziekenhuis, als schoolarts, en als voorzitter van de Arnhemse bond tot bescherming van zuigelingen. In 1912 verhuisde zij naar Boulevard Heuvelink 125, en zette daar ook haar praktijk aan huis voort.

Als arts zag ze regelmatig bleekneusjes van vier of vijf jaar oud voorbijkomen. Vaak waren dat kinderen die als baby nog gezond waren geweest. Deze slechte gezondheid onder kleuters vond ze opvallend.

Christine Bader ging zich daarom steeds meer inzetten voor een gespecialiseerde kleuterzorg. Dat was niet vanzelfsprekend. Veel van haar vakgenoten vonden het onzin om aandacht te geven aan kleuters, terwijl de sterfte onder zuigelingen zoveel hoger was. Christine Bader was er echter van overtuigd dat goede zorg voor kleuters sterfte op latere leeftijd zou voorkomen.

In 1933 legde Christine Bader al haar andere taken neer, en ging zich geheel wijden aan de kleuterzorg. Ze richtte consultatiebureaus voor kleuters op, en medische kleuterdagverblijven. Maar haar grootste project was herstellingsoord 'Het Zonlicht' voor zieke kleuters, aan de Amsterdamse weg in Arnhem. Ze bleef bij dit alles een roepende in de

woestijn. 'Oh, ze is wat uitgelachen. Zelfs door de inspectie in Den Haag. 'Wie geeft er nou konijnenvoer aan kinderen?' Zeiden ze smalend over haar rauwkostdieet,' verklaarde haar collega, zuster J.C. van Dongen, in 1964. 'Door het uitblijven van subsidies heeft ze twee jaar lang onze salarissen uit eigen zak moeten betalen.' (Telegraaf)

Evacuatie en bevrijding

Toen brak de oorlog uit, en kwam de kleuterzorg tot stilstand. Niet direct: het lukte de medewerkers van 'Het Zonlicht' om onder de radar van de Duitsers te blijven, en lange tijd ongemoeid met hun werk door te gaan. In april 1944 werden alle gebouwen dan toch nog gevorderd door de Duitsers en enkele maanden later, in september 1944, begon de verwoestende Slag om

Boulevard Heuvelink 125

Arnhem. Tijdens de evacuatie van 1944 bleef Christine Bader in de stad om als noodarts op te treden voor andere achterblijvers. Bij de enorme vernielingen in de Slag om Arnhem bleef de kleuterzorg niet gespaard. De gebouwen van de verschillende instellingen die Bader had opgericht werden geplunderd of raakten zwaar beschadigd. 'Het Zonlicht' bleek na de bevrijding niet meer bewoonbaar. Christine Bader begon weer bij nul, maar met hulp uit allerlei hoeken slaagde ze erin om een nieuw herstellingsoord voor kleuters op te bouwen. Er was nu namelijk één ding heel anders dan voor de oorlog: opeens gingen overal deuren voor haar open.

Internationale erkenning

In 1947 kon Christine Bader een nieuw herstellingsoord oprichten, wederom aan de Amsterdamseweg in Arnhem. Ze ging daar zelf ook wonen. Dit herstellingsoord werd officieel geopend door prinses Juliana, een duidelijke aanwijzing voor de brede steun die nu ontstond voor het werk van Bader. Wetenschappers uit heel Europa en zelfs daarbuiten brachten bezoeken aan het kleuterzorg in Arnhem om haar werkwijze te onderzoeken. De methoden die Bader al bijna vijftig jaar gebruikte, werden opeens op steeds meer plekken toegepast. In 1954 werd Bader geridderd tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau. 'Dat geeft je dan toch wel een beetje voldoening van je werk!' zei ze daar zelf over. (Arnhemse Courant) Christine Bader overleed op 23 mei 1965 in Arnhem, in haar woning bij het

herstellingsoord. De naar haar vernoemde Christine Bader Stichting (in 2009 gefuseerd met Irene Kinderziekenhuis) is nog steeds actief in Arnhem.

Bronnen:

Veld, J. in 't., Christine Bader (Nijmegen 1993).
Arnhemse Courant van 14-02-1948, van 05-06-1953, van 17-06-1954 en van 18-02-1958.
Het Parool van 24-06-1954
De Telegraaf van 19-02-1964

Tekst: Katja Krediet

Foto's: J.D. Noske / Fotocollectie Anefo, 1954 (Christine) en Rien Meijer (98/125)

SpijkerZwam

Yesss, we waren zover; de kwekerij van SpijkerZwam was gereed. Maanden van voorbereiden, gebruikte bouwmaterialen verzamelen en stapje voor stapje gaan bouwen. Met passen en meten. Met improvisatie en creativiteit. Met doordachte techniek en slimme oplossingen. In vrije uren, avonduren en weekenden; het kreeg steeds meer vorm en eindelijk konden we starten met kweken. Oesterzwammen op koffiedik, Arnhemse Oesterzwammen, uit het Spijkerkwartier - SpijkerZwam!

Waar komen we vandaan

We begonnen in het ritme te komen. Op woensdag en vrijdagochtend koffiedik ophalen bij het gemeente- en provinciehuis. Het koffiedik verwerken tot fundament om het mycelium (zwamvlok) in de eerste drie weken op te kunnen kweken. Wat een gaaf gezicht; de zakken, met codes gemarkeerd, op een rijtje in de speciale doorgroeiruimte! En dan wordt het spannend. De zakken verplaatsen naar de fruitruimte, waar de oesterzwammen moeten gaan groeien. Maar hebben we het goed gedaan? Is de temperatuur goed en de luchtvochtigheid? Gaan de oesterzwammen groeien? Het lukte! Yesss! Het was een klein feestje toen we de eerste zwammen tevoorschijn zagen komen.

Ooh no, corona

Hoe goed we ook in het koffiedik hadden gekeken, het coronavirus hadden we niet voorzien. Geen ambtenaren die nog koffie drinken, dus geen grondstof meer voor onze kwekerij. Geen restaurants die onze oesterzwammen afnemen. Hoe

fijn is het dan in het Spijkerkwartier te wonen, waar buurtgenoten graag gezonde, duurzaam gekweekte oesterzwammen eten? De laatste zakken met oesterzwammen zijn geoogst. We hebben het moeilijke besluit moeten nemen om te stoppen met de productie. Want een paar tijdelijke leveranciers van 150 kg vers en schoon koffiedik per week zijn nu niet te vinden. Het spontaan aangeboden koffiedik van buurtgenoten is helaas geen goed alternatief.

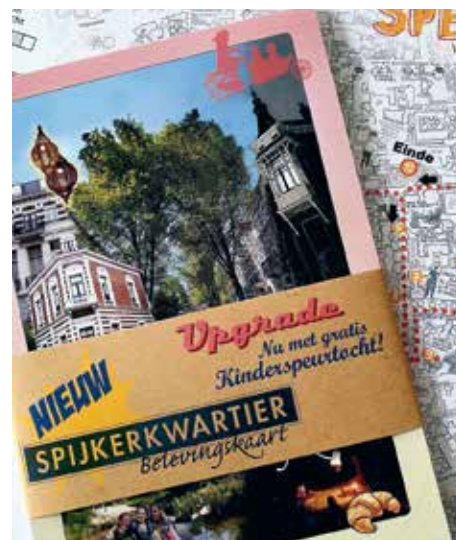
Doe het zelf kit voor thuis

Wat doen we nu met ons kostbare broed, het mycelium? Yesss; een doe het zelf kit voor thuis. Zelf oesterzwammen kweken op je eigen koffiedik met broed van SpijkerZwam. De Swamdoos voor thuis. Gezellig samen zwammen over je zelf gekweekte oesterzwammen uit de Swamdoos van SpijkerZwam! Meer hierover op mijnspijkerkwartier/spijkerzwam.

Tekst: SpijkerZwam

Foto: Tania Leontyuk

Van links naar rechts Patrick Hoogenbosch, Ben Jeroense, Jorick de Bruijn

Belevingskaart Spijkerkwartier een Upgrade!

De vernieuwde belevingskaart mét kinderspeurtocht is te koop in de wijk bij Bomboca, Eigen Stijl Arnhem, Gavius Arnhem en Tom van Otterloo. Later ook weer bij alle Arnhemse boekhandels en VisitArnhem.

Ook is er een samenwerking met Brasserie Thialf.

Wie een cadeaubon voor Brasserie Thialf vanaf 24,50 euro aanschafft krijgt de DOORNROOS IMAGINEERS SPIJKERKWARTIER BELEVINGSKAART T.W.V. 8,95 bij verzilvering cadeau.

Bestellen van de cadeaubon (ook leuk als cadeau) via

WWW.THIALE.NU/BRASSERIE/SHOP

Zwerfklepje

Na het sluiten van de afvalcontainers raakten de afvalbakken overvol én bleek een tekort aan zwerfvuilklepjes. Waar naartoe met zwerfvuil en volle hondenpoepzakjes?

Een aantal buurtbewoners heeft via fixi.nl de plaatsing van zwerfvuilklepjes in de restafvalcontainers aangevraagd. Dit werd vlot toegezegd door de gemeente Arnhem. In april zijn 'stilletjes' nieuwe zwerfvuilklepjes in de wijk verschenen.

Humanitas Arnhem zoekt extra vrijwilligers Thuisadministratie

'Meer Arnhemmers zullen in financiële problemen raken als gevolg van plotselinge inkomensdaling door de coronacrisis', waarschuwt Kees Spruijt, coördinator bij Humanitas Thuisadministratie. Hij ziet nu al een toename van het aantal aanmeldingen van mensen die hulp nodig hebben met hun (financiële) administratie en verwacht dat dit de komende tijd alleen maar zal toenemen.

'Om al die mensen goed te kunnen begeleiden hebben we extra vrijwilligers nodig', zegt Spruijt. 'Niet alleen in de uitvoering, maar ook in de coördinatie van al die nieuwe aanmeldingen.' De vrijwilligers vormen de spil van Thuisadministratie Arnhem. Zij bieden ondersteuning bij het op orde brengen én houden van de administratie van de hulpvragers, waardoor die weer grip op

hun geldzaken krijgen.

Vrijwilliger Thuisadministratie

Normaal kom je als Vrijwilliger Thuisadministratie bij de mensen thuis. Vanwege de coronamaatregelen is huisbezoek voorlopig niet mogelijk en gebeurt de begeleiding telefonisch of via beeldbellen.

Basistraining

Nieuwe vrijwilligers worden bij Humanitas niet meteen in het diepe gegooid, maar krijgen eerst een degelijke basistraining. Deze training wordt deels online aangeboden. Woon je in Arnhem en ben je geïnteresseerd, neem dan contact op met Kees Spruijt via humanitasrijnijssel@gmail.com of 06 106 901 83.

Tekst: Humanitas Arnhem

Foto: Niels Blekemolen

De affaire Bosio

Als Nederland in de jaren '80 en '90 van de vorige eeuw in de ban is van de zogeheten affaire-Bosio en er een film in de maak blijkt, is de van oorsprong Franse film- en documentairemaker Sacha Barraud de aangewezen man om daarvoor het filmscript te schrijven. Barraud woont evenals Bosio in het Spijkerkwartier, waar hij hem goed leert kennen, getuige is van de Kafkaëske situatie waarin zijn landgenoot verzeild raakt en waarover journalisten maar niet uitgeschreven lijken te raken.

Het is een dinsdagmiddag in het vroege voorjaar als ik de lift instap van een voormalig gemeentekantoor aan de Van Oldebarneveldtstraat. Barraud gaat me voor door lange gangen waarachter creatieve bedrijfjes en zzp'ers de plaats hebben ingenomen van voorheen de ambtenaren. De ruimte waar Barraud zijn filmbedrijf heeft staat vol met videoapparatuur, monitors, boeken, dvd's en archiefdozen die getuigen van een werkzaam leven. Barraud staat aan de vooravond van zijn pensioen. De aanleiding voor ons gesprek is een krantenbericht in *De Telegraaf* van 21 november 1991, dat ik ergens opduikelde: 'Bosio-affaire wordt bioscoopfilm'. Het gaat om de verfilming van de roman *Façades* van de Franse journalist Sylvain Ephimenco, waarin de affaire-Bosio de rode draad vormt. Bosio, een Franse zakenman, beschuldigde de overheid ervan dat ze hem en zijn bedrijf hadden misbruikt voor drugs- en wapenhandel. Zijn aanklachten leidden tot opschudding aan het Binnenhof. Regisseur George Sluizer, bekend van *Spoorloos*, zou de film begin 1993 gaan draaien op locatie in Rotterdam en Parijs. De hoofdrol is weggelegd voor de Franse

acteur Daniel Auteuil. Niet lang daarna zou de film in de Nederlandse, Belgische en Franse bioscopen te zien zijn. De film verschijnt gek genoeg nooit. Als iemand me kan vertellen hoe die vork in de steel zit, is het de nog altijd in het Spijkerkwartier woonachtige Sacha Barraud, want hij tekent voor het scenario.

Keurig in pak

Barraud vertelt: 'Ik kende Michel Bosio via-via. Hij was een heel communicatieve, aardige man, gezellig en onderhoudend. Hij kleepte zich als een *premier ministre*, altijd keurig in pak. Maar dat was ook zijn enige pak. Verder had hij twee onderbroeken en een tandenborstel. Hij was geen ruziezoeker, wat sommigen hem vonden. Wel was hij een querulant. Een compromis sluiten was voor hem onmogelijk'. 'Bosio is afkomstig uit Nice. Hoe hij precies in Nederland kwam is een mysterie. Hij schijnt hier ooit getrouwd te zijn geweest en had een kledingzaak in Amsterdam. Dat was geen succes. Begin jaren '80 kwam hij in Arnhem, waar hij een zolderkamertje had bij de Klinkhamers op de Emmastraat. Die familie had iets te maken met een

juwelierswinkel in de Spijkerlaan, van Jopie Klinkhamer. Zij is later vermoord'.

Kokosnoten

Het valt niet mee om de affaire-Bosio, die zich over vele jaren uitstrekt en tal van verwickelingen kent, in kort bestek uit de doeken te doen. Ook laten feit en fictie zich lastig scheiden. Het begint ermee dat Bosio in de jaren '80 aan de kost probeert te komen met een bedrijfje dat airconditioners voor auto's produceert. Na een faillissement lukt het hem een overheidskrediet te krijgen op voorwaarde dat een regeringswaarnemer in zijn nieuwe bedrijf komt, G.J.B. Belderbos, een voormalig militair. Deze neemt de bedrijfsleiding steeds meer over en rangeert Bosio op een zijspoor. Ondertussen haalt Belderbos, die 1.000 gulden per dag voor zijn werkzaamheden krijgt, medewerkers binnen die voor de Amerikaanse geheime dienst blijken te werken, aldus Bosio. Het gaat op de werkvloer niet langer over airconditioners, waarvan er geen enkele verkocht wordt, maar over diamanten en wapens. Tegen de tijd dat het bedrijf in 1985 opnieuw faillieert

Sacha Barraud en Maarten van Keller in de Spijkerstraat voor het winkeltje van Tonny, bij de opnamen van *Kruispunt*, een documentaire voor de NOS

is Bosio ontslagen, Belderbos overleden en andere betrokkenen verdwenen. De drie miljoen gulden overheidsgeld zijn opgegaan aan reizen en onkosten. Het vreemdste voorval moet dan nog komen. In oktober van dat jaar loopt een schip met kokosnoten de Antwerpse haven binnen. De partij staat op naam van een bedrijf van Bosio, die zijn firma aan iemand beschikbaar stelt voor de import. Een voormalige medewerker tipt Bosio niet naar de haven te gaan voor de inklaring, omdat er 465 kilo marijuana in de container zou zitten. Die drugs zijn inmiddels ontdekt door de Belgische douane. Bosio trekt tevergeefs aan de bel bij de Arnhemse politie, waar hij afgescheept wordt en te horen krijgt dat zijn oud-medewerker voor de CIA werkt. Juridische consequenties blijven uit, Bosio vindt nergens gehoor voor zijn klachten. Hij bevindt zich volgens Barraud in een niet te ontwarren kluwen van intriges, waarbij alles behalve de waarheid boven tafel mag komen. Het is als een nachtmerrie.

Wapenhandel

Wat speelt er volgens Barraud, in wat de affaire-Bosio is gaan heten? Gaat het om drugshandel? Betreft het een uit de hand gelopen undercoveroperatie van de overheid om drugslijnen op te rollen, praktijken die een paar jaar later als de IRT-affaire bekend zijn geworden door het onderzoek Van Traa? Barraud is resoluut: 'Nee, het ging niet om drugs. Het bedrijf van Bosio was een dekmantel voor wapenhandel. Ik ben met Sylvain Ephimenco een paar keer naar Brabant en Limburg op onderzoek geweest om de gangen van Belderbos na te gaan. We hebben de meest rare figuren ontmoet die zich bezighielden met helikopterhandel en nachtzichtapparatuur. De mensen die we spraken bevestigden dat Belderbos vreemde zaken deed, maar die deed dat niet voor eigen rekening. Bosio kwam tot de ontdekking dat er na de Tweede Wereldoorlog verzetsnetwerken zijn blijven bestaan. Ik denk dat het daar allemaal mee te maken had'. Barraud doelt op Operatie Gladio dat begin

jaren '90 bij het grote publiek bekend wordt als premier Lubbers het bestaan van deze zogeheten *stay-behind*-organisatie onthult. Deze is tijdens de Koude Oorlog in het diepste geheim opgericht om in West-Europa het verzet te leiden in het geval van een bezetting door de Sovjetunie. Daartoe worden op diverse plaatsen in Nederland wapendepots ingericht, waaronder een in de bossen van het Gelderse Rozendaal, dat in 1983 ontdekt wordt door mensen met een metaaldetector. De wapens daaruit vallen in handen van de penoze in, *of all places*, het Spijkerkwartier.

Thingnybob

Eén van de journalisten die zich het meest heeft vastgebeten in de zaak Bosio is Sylvain Ephimenco, destijds als correspondent werkzaam voor de Franse krant *Libération* (tegenwoordig is hij columnist bij *Trouw*). In 1991 publiceert Ephimenco zijn roman waarin de kwestie Bosio centraal staat. Een Amsterdamse filmproducent ziet wel wat in het boek, verwerft de filmrechten en

>>>

vertrekt naar Parijs om zijn favoriete acteur te strikken. Nadat een Europees fonds zijn goedkeuring en een forse subsidie heeft gegeven, kan Barraud aan de slag met zijn script. Hij ontvangt een voorschot: 'Ik kwam thuis: we kunnen eindelijk op vakantie!' Na een tijd levert Barraud zijn script in dat hij de werktitel 'Thingnybob' meegeeft en is het wachten op de verfilming. Acteurs, locaties en een kei van een regisseur zijn gevonden. 'Ik dacht met George Sluizer, die een geweldige reputatie had, moet dat goed zitten. Wij gaan gewoon aan de slag!'. Maar dan wordt het stil. De producent, die zo voortvarend was, is niet meer te bereiken. Hij blijkt te zijn vertrokken naar Indonesië en doet nooit meer iets met film. 'Hij was daar een school voor een weeshuis begonnen. Met welk geld, vraag ik me nog steeds af. Enfin, dat was het einde van het Bosio-filmproject'.

Spoorloos verdwenen

In 1992 krijgt Michel Bosio te horen dat hij Nederland moet verlaten en wordt hij door justitie op het vliegtuig gezet naar Frankrijk. Hoe is het met hem afgelopen? Barraud: 'Het eind is net zo mysterieus als het begin. Bosio mocht na zijn uitzetting niet meer in Nederland zijn, maar hij was teruggekomen en zat 'ondergedoken' in Amsterdam. Plotseling stond hij in Arnhem voor onze deur met een bebloed hemd. Hij was met een mes bewerkt. Er was een poging tot moord gedaan. We hebben hem geholpen maar daarna was Bosio weer weg. Het enige wat Sylvain en ik hadden was een telefoonnummer van een vluchtelingencentrum in de buurt van Reims, in Noord Frankrijk'.

'Ik heb hem één keer kunnen bellen. Daarna is hij echt spoorloos verdwenen. Waar ik later via internet achter kwam, is dat hij in Afrika zit waar hij iets met trainen doet. Hij is betrokken bij een enorm project om een spoorlijn aan te leggen van Kaapstad naar Algerije. Typisch Bosio'.

Bewoners van het Spijkerviertel die herinneringen hebben aan Michel Bosio, worden hierbij opgeroepen om contact op te nemen met de auteur:

ketelaarstef@hotmail.com

Tekst: Stef Ketelaars

Fotograaf: onbekend

Maatregelen voor een klimaatbestendige stad: leg een geveltuin aan

Klimaatverandering zorgt ervoor dat zomers warmer en droger worden en dat we te maken krijgen met steeds meer piekbuien. Binnen de heuvelachtige bebouwde kom van Arnhem zijn grote oppervlakten verhard, waardoor in droge periodes verdroging optreedt en op warme dagen hittestress. Hevige regenval tijdens piekbuien veroorzaakt daarentegen wateroverlast. Door meer groen aan te planten kunnen we deze effecten tegengaan.

Leg een geveltuin aan

Door een rij tegels langs de gevel te verwijderen en een tuintje aan te leggen,

kan het van de gevel afstromende regenwater in de grond zakken. Door klimplanten in de geveltuin te plaatsen, blijft het begroeide deel van de gevel in de zomer koel. En daarbij: geveltuinen zorgen voor een groener straatbeeld en vogels vinden zo een plek om eten te zoeken en nestjes te bouwen.

Voor meer informatie over deze en andere maatregelen kijkt u op www.arnhemklimaatbestendig.nl. Hier vindt u tevens voorbeelden van groene projecten in de stad. Laat u inspireren en ga aan de slag!

Tekst en foto: Arnhem Klimaatbestendig

Koop dichtbij!

De Verenigde Ondernemers Spijkerviertel (VOS) hebben met succes een bijdrage van het Ondernemersfonds gevraagd voor een campagne om de wijk te bedanken voor hun trouwe steun. Die is in de Hemelvaartsweek uitgerold en laat de wijk er feestelijk uitzien. De ondernemers zorgen er voor dat we veilig kunnen winkelen in het gezellige Spijkerviertel: alles dichtbij!

Tekst en foto: Erik Vos

Stekkies ruilkastje

Onze wijk telt diverse kastjes voor het ruilen van boeken. Dat inspireerde ons, bewoners van de Gravenstraat, voor het opzetten van een ruilkastje voor stekjes. Dat we veel buurtbewoners met groene vingers hebben, blijkt wel uit de vele enthousiaste reacties en aantal ruilingen in het kastje, na een bericht op de Spijkerkwartier facebook. Dagelijks worden er stekjes geruild. Dus mocht je het leuk vinden; kom ook stekjes ruilen! Je vindt het kastje in de boomspiegel halverwege de Gravenstraat. Als er iets in staat wat je leuk vindt, neem het dan gerust mee! Door zelf een stekje terug te zetten blijft het kastje gevuld. Maar ook als je (nog) geen stekje hebt om terug te plaatsen ben je welkom. Zo creëren we samen een groen Spijkerkwartier!

Tekst en foto: Jorieke Schutte

Mogen wij uw 'vergeten fiets' ophalen?

Graag willen we aandacht vragen voor onderstaand project. In de huidige coronacrisis vermoeden wij dat velen van u de gelegenheid hebben aangegrepen om garages en schuurtjes op te ruimen. Wellicht kwam u dan die ene fiets tegen waarvan u dacht: 'Gebruiken we die eigenlijk nog wel?'. Wij zijn leden van de Rotary Arnhem-Oost en zetten ons in voor goede doelen, zowel lokaal als internationaal. En u kunt ons helpen! Hoe dan? In heel veel schuurtjes en garages staan vast nog wel enkele fietsen. Fietsen die het goed doen, maar door omstandigheden niet meer worden gebruikt. En juist die fietsen willen we graag bij u ophalen. We zullen ervoor zorgen dat de fietsen in samenwerking met Stichting Leergeld Arnhem terecht komen bij kinderen uit kansarme gezinnen uit Arnhem. Dat is belangrijk, want zo kunnen

ook deze kinderen weer deelnemen aan allerlei activiteiten. We hebben inmiddels al meer dan 250 fietsen mogen ophalen en daar zijn we natuurlijk zeer blij mee!

Doet u ook mee?

Neem contact met ons op en we maken graag een afspraak om uw vergeten fiets bij u op te halen. U kunt ons een mailtje sturen met daarin een korte omschrijving (dames-, heren- of kinderfiets?) en de staat waarin de fiets verkeert. Graag ontvangen we ook een foto van de fiets.

U kunt uw e-mail sturen naar: **vergetenfietsen@outlook.com**. Na ontvangst van uw e-mail neemt een van onze leden contact met u op om verdere afspraken te maken. Onze dank is groot, mede namens alle kinderen en gezinnen die we reeds blij hebben kunnen maken!

Kees de Boer is werkzaam bij Funny Farm op de Kastanjelaan en vooral bekend als illustrator van de prentenboeken van Agent en Boef. Hij reageert zich af met grappen over Corona: **'Humor is belangrijk voor mij en zorgt ook voor afstand die nodig is om het totaal plaatje van deze crisis enigszins te overzien. De toestand is te serieus om er geen grappen over te maken.'**

Column van Neeltje

Berenjacht

In deze tijd wil je graag iets liefs doen voor een ander. Daarom hebben heel veel mensen een beertje voor het raam gezet, zodat kleine kinderen op berenjacht kunnen. Zelf hebben we een hele berenfamilie voor het raam.

Ik heb een rondje door de wijk gefietst en heb de drie mooiste en bijzonderste beren gefotografeerd. Deze beren verdienen natuurlijk een plekje in de Wijkkrant.

De derde plaats is voor de zwevende beer van Emmastraat 8a. Als je langs fietst lijkt het net of de beer zweeft. Erg mooi gedaan en leuk om naar te kijken.

De tweede plek is voor de oudste beer van Dijkstraat 7. Het is een pandabeer en hij ziet er erg oud uit. Hij kijkt een beetje naar beneden, maar is volgens mij heel blij met zijn mooie plekje voor het raam.

En dan nu de eerste plaats! Deze is voor de getekende beer van Emmastraat 69. Erg origineel. Je kan een plaatje uitprinten, maar tekenen is nog veel leuker. Je kan niet het excuus hebben dat je niet mee kan doen als je geen echte beer hebt. Emmastraat 69 bewijst het!

Foto's: Neeltje

VRIJSTAAT THIALF NIEUWS

Vrijstaat Thialf: open voor kinderen en jongeren

Helaas moest Vrijstaat Thialf een paar weken dicht. Maar we zijn weer open! Alleen voor kinderen, zoals Morris en Jones hier op de foto. Hun moeder kwam vroeger ook al op Thialf, maar toen was er nog niet zo'n gave skelterbaan. Wil jij ook komen? Let even op de openingstijden. Ma-vrij: 10-18 uur voor kinderen, 18-20 uur voor jongeren 13-18 jaar, za: 11-18 uur, zo: 12-18 uur.

De ingang van het terrein is nu de kleine poort aan de Dullertstraat naast de BSO Thialf. Bij deze poort hangt aan een dranghek en aan het sportveldhek een spandoek waarop ook de huisregels staan aangegeven. Er zullen op woensdagmiddag activiteiten zijn die Sportbedrijf organiseert samen met mensen van Rijnstad (kinder- en jongerenwerk). Check de website van de Vrijstaat en Sportbedrijf (www.sportinarnhem.nl) voor het actuele nieuws.

Het terrein is nog niet toegankelijk voor ouders. Net als bij sportverenigingen moeten de ouders bij de poort de kinderen afzetten.

De brasserie is vanaf 1 juni ook weer open: van 11 tot sluit (behalve op ma en di). Erik Jan maakt gezellige plekjes rond het gebouw zodat je lekker kan eten en drinken en toch op een veilige afstand van elkaar kan blijven.

Tekst: Erik Vos

Foto: Sportbedrijf Arnhem

Terrassen in het Spijkerkwartier. Donderdag 23 april om 16.30 uur

Foto's: Rien Meijer

Ik zit buiten in de tuin van H, vlakbij de Veluwe, als een witte buizerd overvliegt. Die heeft in de buurt van zijn huis een nest gemaakt. Van veraf hoor je hem al aankomen - het is een van de weinige vogelgeluiden die ik direct herken. Alle input van mijn vader, die vogelaar is, ten spijt. Vroeger zette hij wel eens platen en cassettebandjes op voor mijn zus en mij: we moesten raden welk vogelgeluid er te horen was. Bij de helft zei ik 'merel' (het moest toch een k  r goed zijn).

„Ik vind het altijd zo bijzonder hoe spreuwen in een zwerm nooit tegen elkaar vliegen”, zegt H. Ik knik instemmend. „Vliegen ze nog steeds bij Musis?”, vraagt hij. Vorig jaar wel, is het enige antwoord dat ik kan geven. De zwerm is voor mij onlosmakelijk verbonden met de horeca aan de Velperbuitensingel, realiseer ik me. Het zijn de coronaspeldenprikjes: oh ja, dat kan nu niet meer.

Ik mag dan journalist zijn, en genoeg hebben geschreven over de gevolgen van dit alles: tegelijkertijd vergeet ik eigenlijk best vaak d  t er iets aan de hand is. Ik laaf me enkel aan de rust. „Normaal is er zo v  el van alles,” vatte ik onlangs samen. „Nu is er tijdelijk veel minder. Dat vind ik fijn. Geen keuzestress, geen ‘moet ik naar vriendin x of feestje y’, jadijadi.”

Vorige week had de wijn rijkelijk gevloeid: H was brak. We zochten naar iets om te doen, iets dat beter bij zijn brakheid paste dan het geplande fietstochtje. Terwijl H zich van de bank probeerde te hijsen, staarde ik voor me uit. Ik was mijn boek vergeten, de krant was al uit. „Ik ben me aan het verv  len. Ik denk dat ik dat voor het laatst heb gedaan toen ik nog een puber was”, zei ik.

Ik heb dat gemist, verveling. Ze zeggen dat juist dat ook een voedingsbodem kan zijn voor creativiteit.

Ik geloof dat wel, want de drie hoofdstukken van mijn eeuwig in aanbouw zijnde roman zijn juist geschreven in weken waarin er nog altijd v  el was, maar wel ietsje minder. Maar al deze optimistische belevingen van een land dat op halve kracht draait, overschaduwen hier en daar de keerzijdes van deze realiteit.

De terrassen waarover ik eerder sprak, ik mag ze n   niet missen, maar hoeveel zijn er nog in het najaar als de spreuwen langs vliegen? En hoe zit het met kleine theaters zoals Het Hof, waar ik twee zomers geleden (het lijkt een ander leven) nog op het podium stond?

Als het meezit, mogen we bij het verschijnen van deze krant voorzichtig weer aanschuiven, op anderhalve meter afstand. In hoeverre horeca en theaters het overleven te draaien op minimale capaciteit na een periode van sluiting, is onduidelijk.

H zei onlangs tegen me: „Het heeft geen vorm, wat betekent dat het iedere vorm kan krijgen.” Dat ging niet over deze crisis, maar het is er ook op van toepassing. Niemand weet nog w  t er precies gaat gebeuren, alle ongefundeerde Nostradamus-voorspellingen van doeldenkers en trendwatches (kuch - Lidewij Edelkoort) ten spijt. Als alles onzeker is, is het makkelijk te vergeten.

Maar vergeten is tijdelijk; de realiteit haalt ons altijd in.

In de verte maakt de buizerd een duikvlucht en vangt een veldmuis.

Foto: Rens Plaschek

De wijkkrant Spijkerkwartier wordt huis aan huis bezorgd in het Spijkerkwartier (Spijkerbuurt, Spoorhoek, Boulevardkwartier en een deel van het Statenkwartier)

Editie: nr. 113, zomer 2020 – speciaal ‘corona’ nummer

Redactie: Jos   Botman, Foeke Galema, Trudi Hendriks, Lucille van Straten, Jan van Wonderen, Katja Krediet, Maaik   Raduzzi, Samuel Verschoor

Fotografie: Rien Meijer en anderen

Foto cover: Rien Meijer

Vormgeving: Harald Slaterus

Drukker: Drukkerij HPC

Oplage: 4.000

Verschi  ning: 4x per jaar (lente, zomer, herfst en winter)

Website: www.mijnspijkerkwartier.nl

Facebook: www.facebook.com/mijnspijkerkwartier

Twitter: twitter.com/spijkerkwartier

Alles weten over het Spijkerkwartier? Volg en like ons op Facebook en Twitter en/of ga naar mijnspijkerkwartier.nl.

Diverse contactinformatie:

Wijkcentrum de Lommerd: Spijkerstraat185 a, info@lommerd.nl

Gemeente: 0900 1809

Afvalophaaldienst Sita: 026 4460490

Politie: 0900 8844

Wijkagent: Anne Wijnveld: anne.wijnveld@politie.nl
Frank Daeseleer: frank.daeseleer@politie.nl

Melden van afvaloverlast: Fixi.nl

Drugsoverlast melden: 026 35424299

Kopij aanleveren: Kopij voor nummer 114 dient te worden aangeleverd v   r 18 augustus 2020 via wijkkrantspijkerkwartier@gmail.com.

Ingezonden brieven en artikelen zijn welkom en vallen onder verantwoordelijkheid van de auteur. De redactie behoudt zich het recht voor stukken te redigeren, in te korten of te weigeren zonder opgaa   van redenen. Anonieme brieven worden niet geplaatst, behalve in bijzondere situaties en op voorwaarde dat naam en adres bij de redactie bekend zijn. Ingezonden foto's dienen apart aangeleverd te worden in een resolutie van tenminste 300 dpi bij een formaat van tenminste 10 x 10 centimeter, in JPEG of TIF bestandsformaat. Toestemming van de maker is vereist en dient, tezamen met de naam van de maker, expliciet vermeld te worden bij het aanleveren van de foto's. Inzending geeft de redactie het recht het artikel en/of de foto in gedrukte, elektronische en/of enige andere vorm vast te leggen, te vermenigvuldigen dan wel openbaar te maken via de Wijkkrant Spijkerkwartier en website. Stukken van 200-400 woorden (met een foto) maken meer kans op plaatsing.

Overzicht agenda wijkkrant 2020:

Nummer 114 inleveren kopij: 18 augustus

Nummer 115 inleveren kopij: 17 november

Voorpagina foto: Rien Meijer

VLAGGEN OP 5 MEI: VOOR VRIJHEID EN HELDEN..